XXI. évfolyam 4. szám

Ára: 1 forint

Ludas Matyi

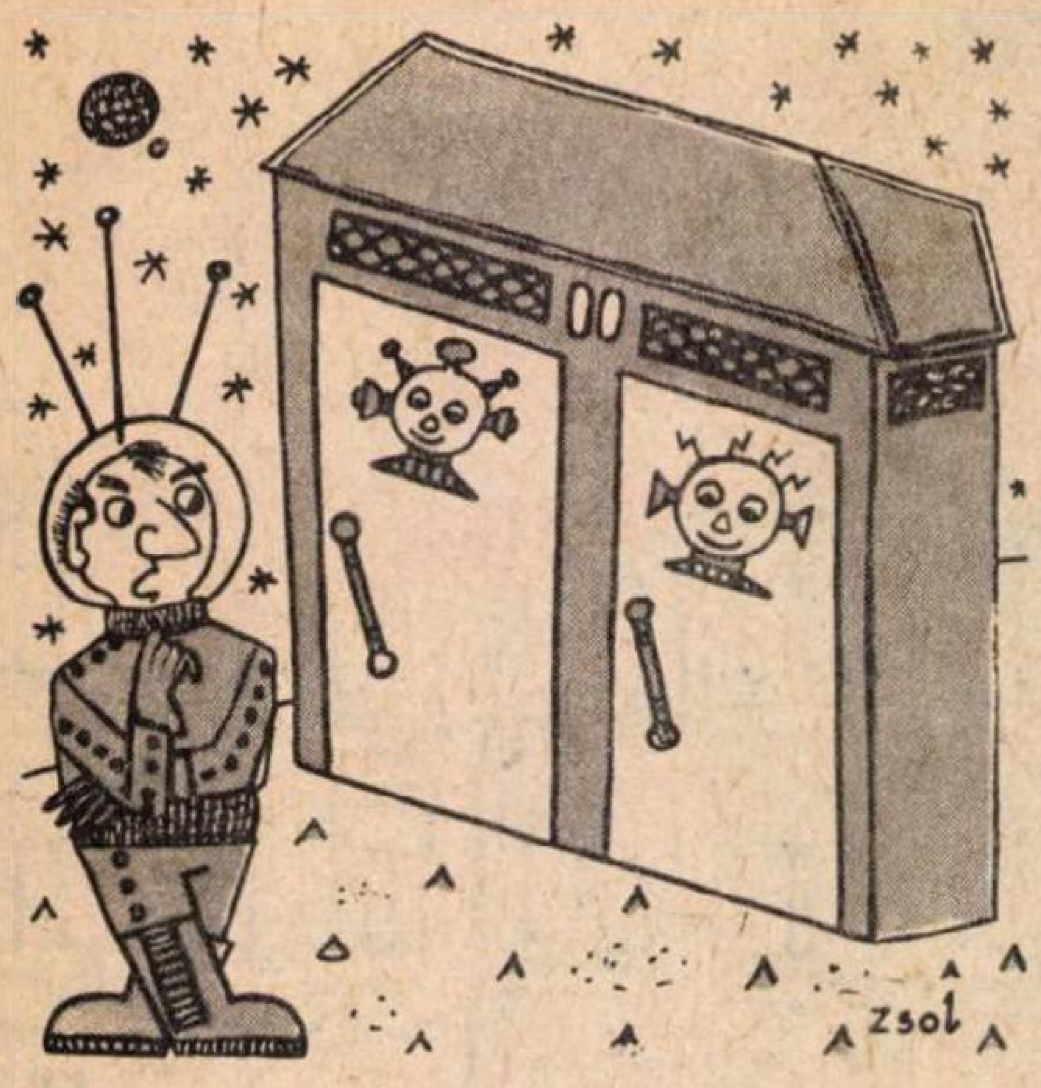
1965. január 28.

KIÉ LEGYEN A PESTI ZEBRA?

Pusztai Pál rajza

Űrhajós dilemmája a Marson

Részletes beszámoló a végzett munkáról

Életpálya

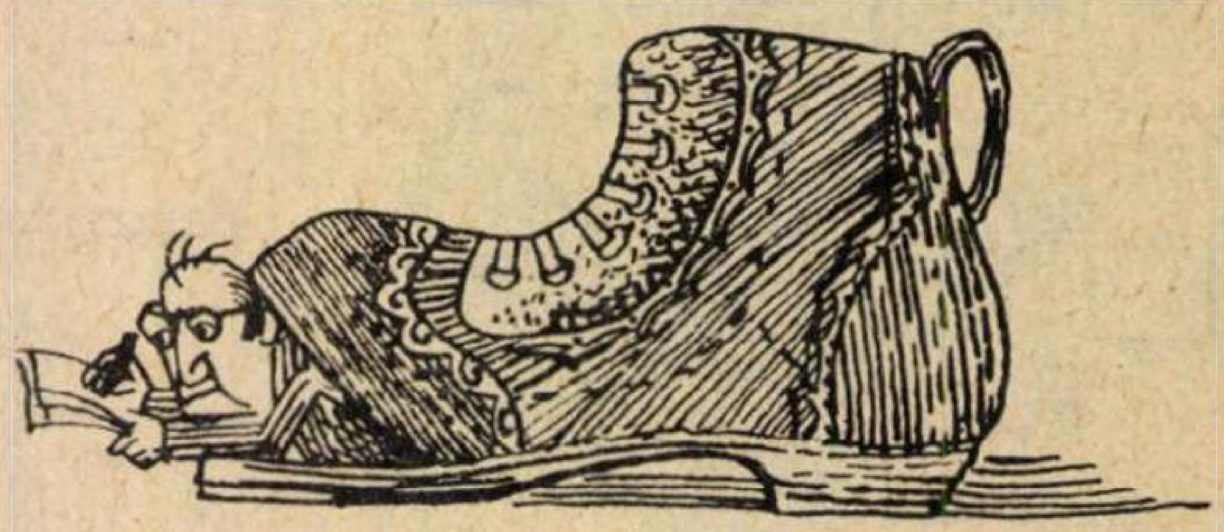
Szeptember Jenő egy ellenállhatatlan humorú verssel került be egyszeriben a magyar szatirikusok élcsapatába. A nevezetes versen, mely a cipők rossz minőségéről szólt, egy ország kacagott, a vers egy-egy sorát pedig (mint pl.: *Meg lehet aztat szokni — Hogy a talp és a felsőbőr közt — Kikandikál a zokni...*) betéve fújta az egész nemzet. A cipőipar derült legjobban a versen, és egyáltalában nem bántódott meg a kiváló író szellemes, szatirikus írásától. Sőt, nem sokkal utóbb, két estére kibérelte a Kabaré Színházat, mert Szeptember Jenőnek egy új villámtréfája ismét csak a cipők rossz minőségével foglalkozott. A pompás jelenetben, amelyben egy rabló nemcsak a lábnyomát hagyja a betörés színhelyén, hanem a cipőtalpát is, a nézők gurultak a röhögéstől, s a humorista neve egyszer s mindenkorra összeforrt a cipőipar termelési gyengéivel.

A cipőgyártó vállalatok természetesen továbbra is igyekeztek megőrizni humorérzéküket a munkájukkal foglalkozó szatirikussal szemben, ám kisvártatva, midőn egy hazafias ünnepen csípős cikkecske jelent meg az ünnepi sajtóban Szeptember Jenő tollából ezzel a címmel: „Hogyan kerül a csizma az üzletbe?", a cipőipar vezetői mégis kénytelenek voltak reflektálni a humorista újabb megjegyzéseire. Az Egyesült Cipőipari Tröszt ezért rövid közleményben tájékoztatta a nagyközönséget arról, hogy lépéseket fognak tenni a cipők minőségének megjavítása érdekében.

Szeptember Jenő erre a közleményre is megfelelt: nem sok idő múlván, egy műsoros est alkalmával, melyen maga konferált, s aggodalmának adott kifejezést, mert — mint mondotta — ha a cipőgyártó vállalatok a beígért lépéseket a jelenleg kapható cipőkben fogják megtenni, úgy nem juthatnak ezekben messzire. A konferansz, habár őszinte tapsot kapott, mégsem volt az előző sikerekhez mérhető, s egy kritikus meg is jegyezte, hogy Szeptember Jenő egy kissé mintha fáradt ember benyomását keltette volna.

Szeptember hangját ezután márciusig nem lehetett hallani. Állítólag betegeskedett, valójában a kedélyállapotával voltak bajok. Tavasz elején jelentkezett újra: egy kis bürokrácia-cikkel adott hírt magáról, ironikusan panaszkodva arról, hogy nem tudott harmincötös gyermekcipőt kapni. Egy hónappal később humoreszkje is megjelent: „Beszélgetés egy lázadó talpbéléssel".

Szeptember stílusa azonban már nem volt a régi. Bizonytalanul nyúlt a témához is, mert közben a cipőgyártás területén bevezettek néhány új termelési eljárást és megjavult a ragasztás minősége is. A népszerű író eszmei zűrzavarba került, jó hírét erősen megtépázta egy cipész nyílt levele is Szeptember Jenőhöz, melyben a cipész bebizonyította,

hogy a kiváló szatirikus nem tud különbséget tenni a lábbelik rüsztje és kaplija közt.

Szeptember Jenő: „Suszter, maradj a kaptafánál!" címen, érzékeny glosszácskában felelt a levélírónak — ez volt szatíraírói életútjának utolsó fellobbanása. Egy-egy szellemes szókép, találó jelző mellett egyre több ostobaságot tartalmazott az írás, csökönyös butasággal emlegetve a cipőtalpakból kiálló szögeket, holott akkor már a cipőgyártáshoz nem is használtak szöget.

Az elmegyöngeség azon a napon hatalmasodott el felette, melyen a cipőipar az első, kiváló minőségű áruját szállította le a kiskereskedelemnek.

Somogyi Pál

TEHETSÉGES ROKONOK

Figyelemre méltó közleményt olvastunk nemrég a Magyar Nemzetben:

„Érdekes kísérletet folytatott az állatkertben a Puerto Rico-i Trópuskutató Intézet. A majomketrecekbe embereket zártak, a majmokat viszont kiengedték. A majmok pontosan úgy viselkedtek, mint az állatkert legtöbb látogatója: körülállták a ketreceket, ingerelték az embereket, banánhéjjal, gyümölcs-csutkával dobálták őket."

Ha a majmok, állatkerti közönségnek, ami meglehetősen bonyolult feladatkör, ilyen prímán beváltak, igazán érdemes volna őket kipróbálni az élet egyéb területein is. Például............ de ezt talán döntsék el inkább a szakértők.

Egyhangú élet

Takács Zoltán rajza

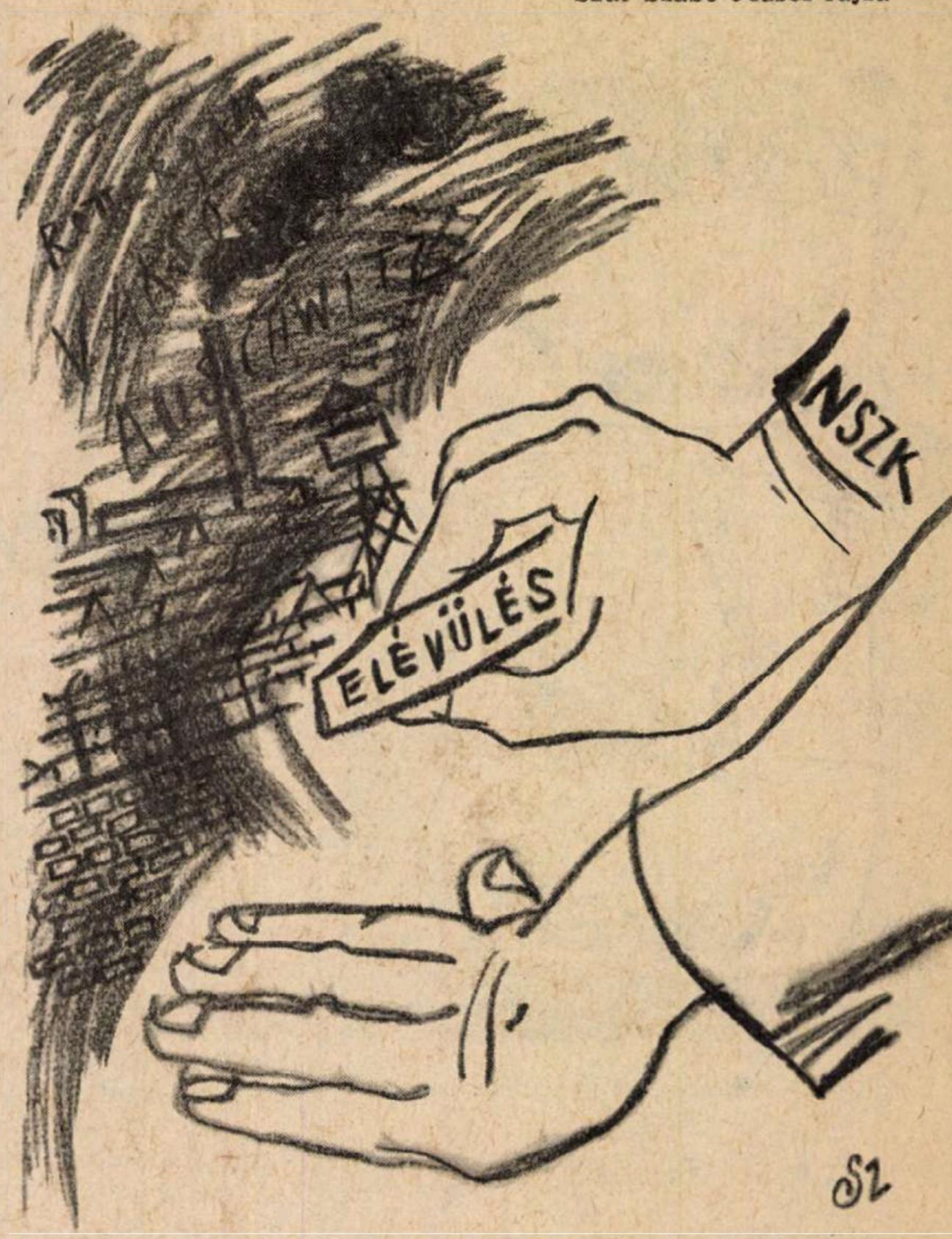
féltékenység

Sötét lett hát. Elment a társaság is,
Ketten maradtak, üres a szoba.
S ők kéjjel szúrják-csípik egymást máris,
Közéjük vág a féltés ostora.
Rekedten szól az egyik: „Drágaságom,
Úgy gondolod neked mindent szabad?
Vagy — véled — vak vagyok, s nem látva látom:
Szemérmetlen bámultatod magad.
Villogtasd tested domború opálját,
Gyönyörködtesd azt, kinek pénze van,
Csak meg ne sejtsék lelkednek kopárját,
Mert varázsodnak tüstént vége van!"
Amaz kacag, gúnyosan metsz a hangja:
„Féltésedet tűrjem, mint a birka,
Amit teszek a természet parancsa —
Harminc évvel ifjabb vagyok... cirka...
Kívánnak engem, s ha ez téged zavar,
Nos, mondd meg végre hát mit is tegyek.
Tudd meg lényem forró vágyakat kavar,
Hogy egyszer majd a birtokuk legyek"
„Te léha némber, nemde elfelejted,
Hogy én háromszor annyit dolgozom,
Míg drágán vesznek néked filmselejtet,
A fél országot szórakoztatom."
(De csitt, az Olvasó is ráhibázik,
Mit elárulni éppen készülék,
Hogy az, ki itt egymással disputázik,
Nem két s z e m é l y, csupán két k é s z ü l é k.)
Az érvet érv, a szót meg szó követte,
Míg csak győzte a gőgös r á d i ó,
S szégyenkezve míg le nem sütötte,
Képernyőjét a t e l e v í z i ó.

— novo —

A második „ausradieren"

Szűr-Szabó József rajza

AZ OROSZLÁNOK NÉGY ÓRAKOR MENNEK EL HAZULRÓL

Na tessék, gondolta magában a férj, már megint beugratott... Pedig hányszor megfogadtam, hogy nem mesélek el itthon semmit, úgysem figyel rám... Megkérdi, mi újság, aztán, amikor beszélni kezdek, feláll, és kimegy a konyhába... Megkérdi valamiről a véleményemet, de látom a tekintetén, hogy egészen máson jár az esze... Hát ezért kár volt megnősülnöm... Persze, lánykorában egészen más volt, akkor leste a szavaimat, és minden érdekelte, amit mondtam... De most!...

– És? – kérdezte az asszony, miközben ide-oda mászkált a szobában. – Miért nem folytatod?

– Érdekel egyáltalán, amit mondok?

– Hát persze hogy érdekel – mondta az asszony, és kiment az előszobába. Kisvártatva visszatért, hogy kiürítse a hamutálcákat.

– Ééés – folytatta ingerülten a férj –, és az oroszlánok négy órakor mennek el hazulról...

Az asszony nem szólt egy szót sem, a terítőket igazgatta.

– Mondom, hogy az o-rosz-lá-nok négy órakor mennek el hazulról...

Semmi hatás.

– De csak hétfőn, kedden és pénteken... Mondd, figyelsz rám?

– Figyelek – felelte az asszony, és elhagyta a szobát.

A férj dühében az ajkát harapdálta. „Fantasztikus! Mondhatok én itt akármit... Hát lehet így élni?... Nem, így nem lehet élni!"

– És?! – kiáltotta az asszony a konyhából. – Miért nem fejezed be, amit elkezdtél?

– Mondom, hogy az oroszlánok hétfőn, kedden és pénteken négy órakor mennek el hazulról. A többi napokon házhoz jön a nyelvtanár... Figyelsz?

– Ne kérdezd mindig, hogy figyelek-e, persze hogy figyelek...

„Ez az én sorsom. Van egy feleségem, mégis magányos vagyok..."

– És?

– A nyelvtanár Agárdon született, de nagyon jól beszél magyarul. Persze, egy kis akcentussal. A bicskát úgy ejti, hogy töpörtyű. Hallasz engem?

– Hallak – felelte odakünn az asszony. – Persze hogy hallak, nem vagyok süket.

„Ez válóok. Ha ez nem válóok, akkor nem tudom, mi a válóok. A feleség sohasem figyelt oda a férjére."

– És?

Remegő kézzel cigarettára gyújtott, aztán lehunyta a szemét. Abban a pillanatban a válóperes bíró előtt látta magát. Az agg bíró zokogott, amikor ő előadta a panaszát, és könnyeit törülve így szólt: „Igaza van, drága fiam, hogy nem akar többé ezzel a nővel élni. Én megértem önt, drága fiam..."

– És?! – kiáltotta az asszony.

– Mit és?

– Nincs tovább?

– De van – mondta dühösen a férj. – A nyelvtanár csak oroszlánokat tanít. Fókákat nem vállal, mert nem tud úszni... Figyelsz?

– Figyelek...

„Azt mondja, hogy figyel. A drága kis asszonyka figyel. Az én drága kis asszonykám csupa figyelem... Mindjárt felrobbanok!"

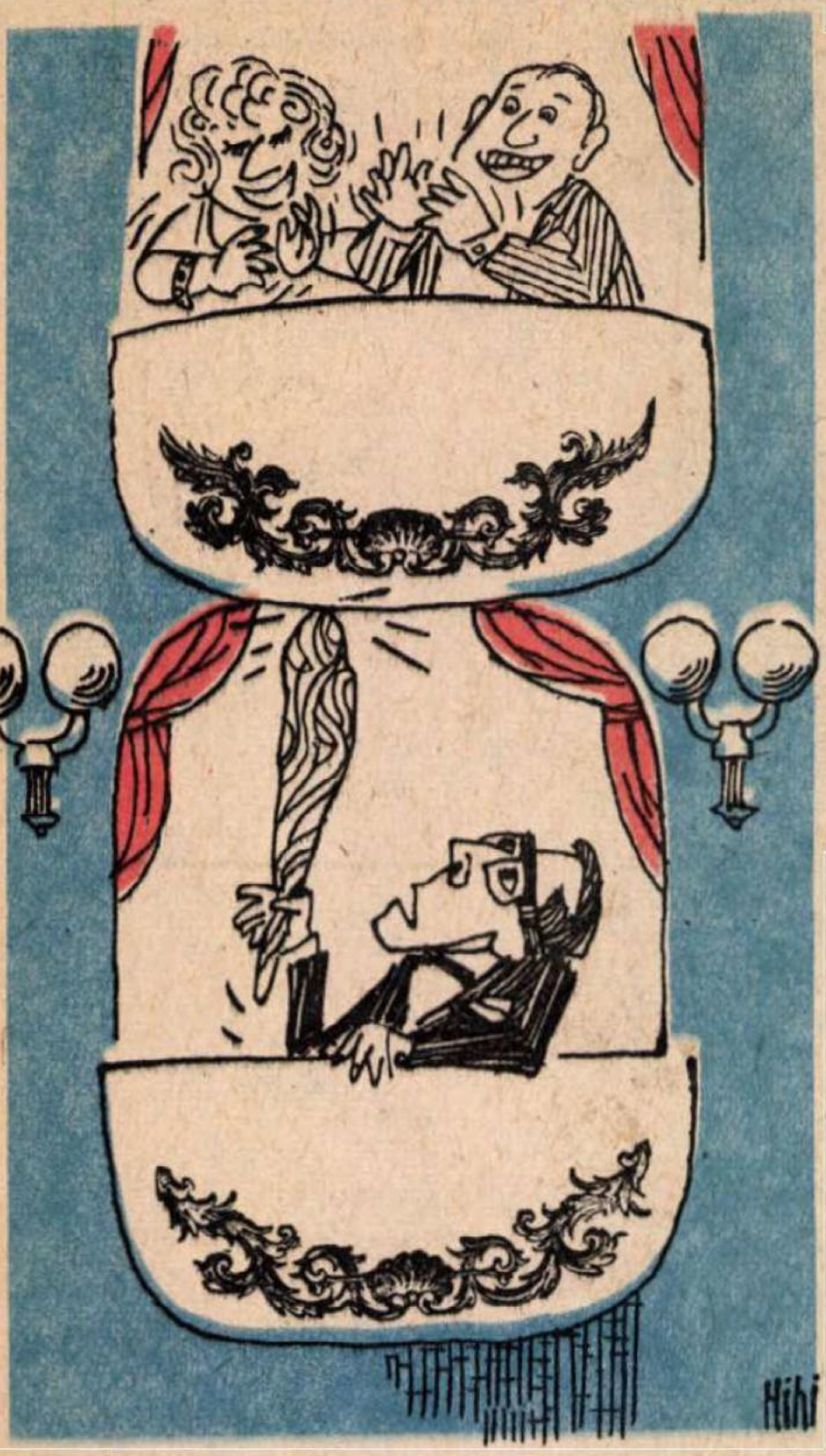
– És?

– Nincs és! – üvöltötte a férj habzó szájjal. – Nincs!!

– Pukkadj meg – mondta az asszony –, ha nem tudsz valamit végigmesélni...

Mikes György

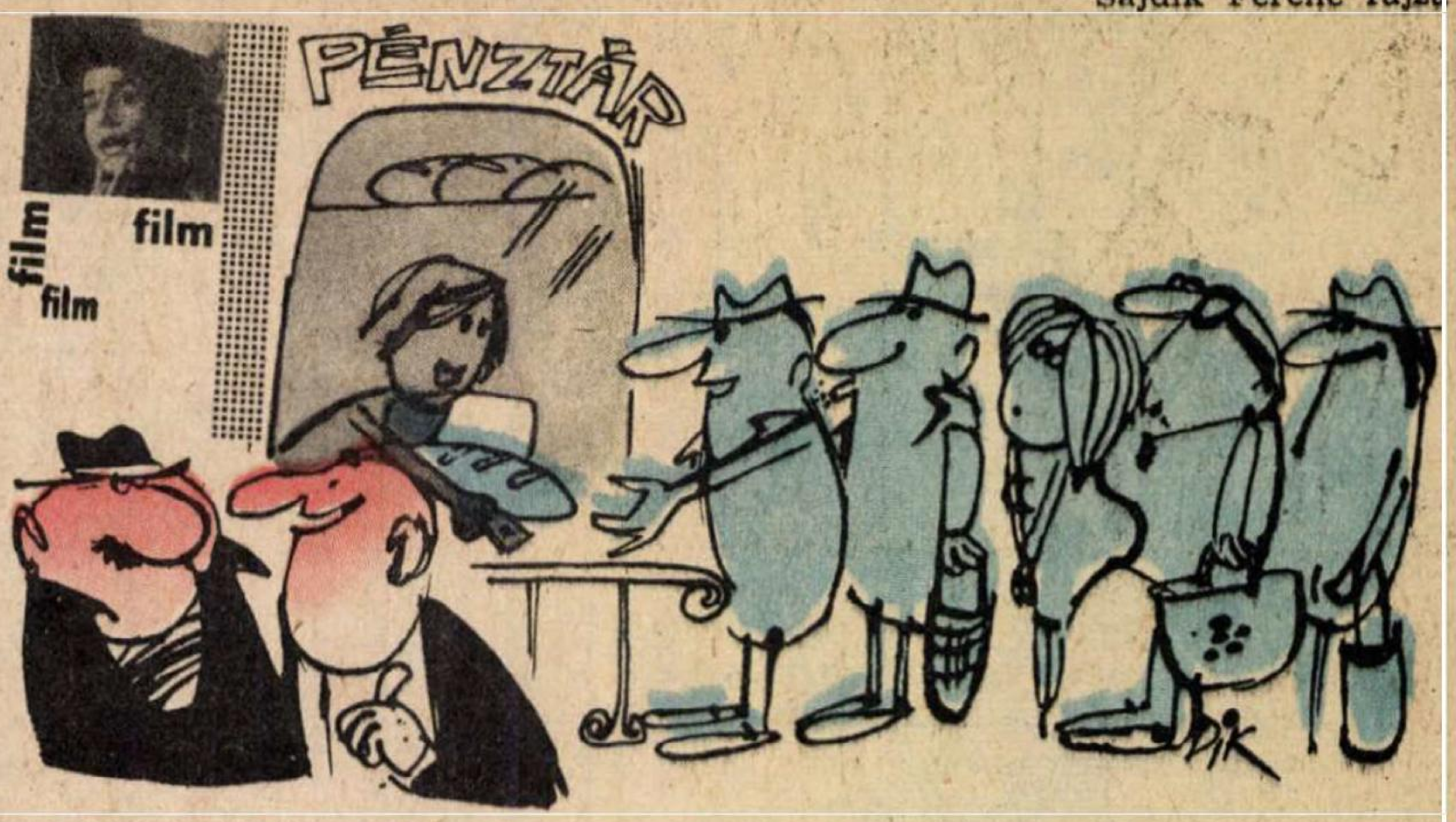
A kritikus páholya

– Ne tessék ott fent lármázni!

Nem is rossz tipp

Sajdik Ferenc rajza

– Amióta szombatonként a moziban árulják a kenyeret, legalább csak egy helyen kell sorbanállni!

Indokolás

– Öt főosztályt szervezünk, mert ötemeletes lesz az új irodaépület!

HÁROM KICSI MÓKUS

Négy éve van televízióm. Négy éve áll a szoba sarkában, de igazán közel egymáshoz csak a múlt hét szombatján kerültünk. Akkor egy szempillantás alatt leomlottak azok a válaszfalak, amelyek mind ez ideig meggátolták a bensőséges, jóbaráti viszony kialakulását közöttünk. Ezen a szombat estén az történt ugyanis, hogy Varga József kedvesen mosolyogva felém fordult a képernyőről és megkért: ha netán van három felesleges mókusom, adjam át őket a televíziónak, mert nekik most nagy szükségük lenne ezekre az állatkákra.

Tudom, nem valami férfias dolog, de könnyem is kicsordult a meghatottságtól. Igen, ilyenféle közeledésre, közvetlen hangra, a bizalmas, meleg személyi

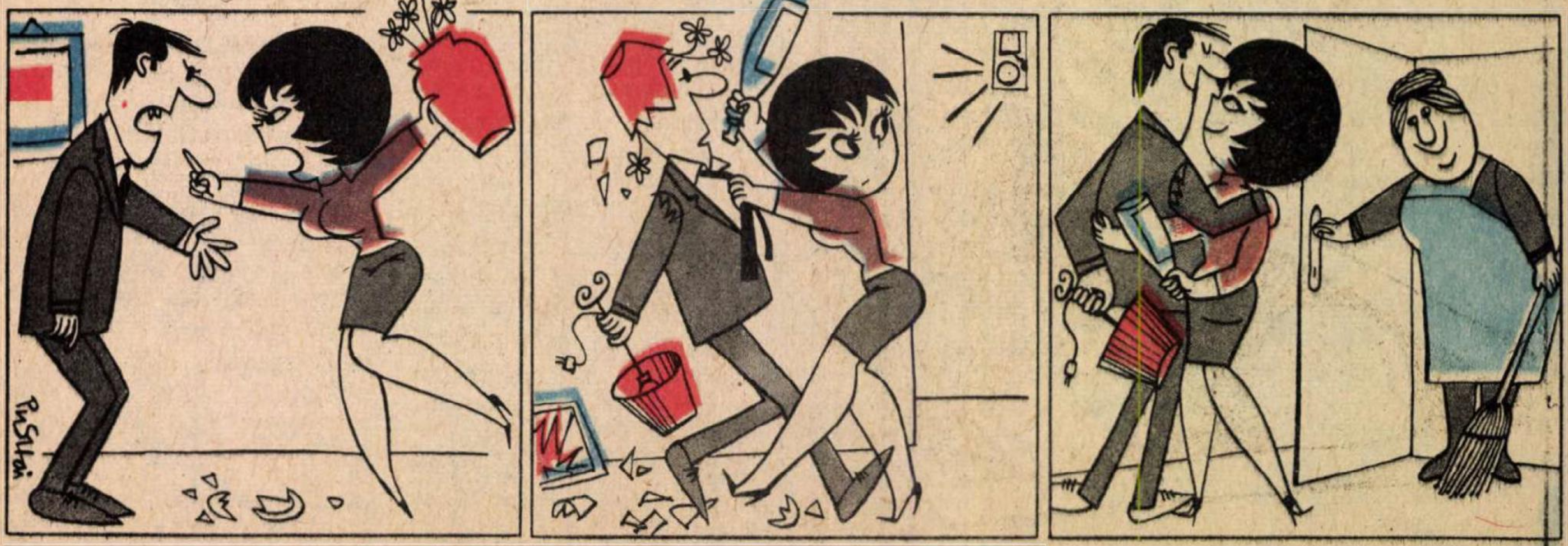
kapcsolat kialakulására vágytam már hosszú ideje. Hogy ne mindig csak néző legyek, hanem — ha még oly kis mértékben is —, néha magam is kivehessem a részemet a televíziós műsorok létrehozásából. Szűnjék meg végre a rideg, merev, pusztán termelő-fogyasztó kapcsolat a televízió és közöttem. Osszuk meg gondjainkat, oldjuk meg közös erővel a felmerülő problémákat. Hiszen nyilvánvaló, hogy egymásra vagyunk utalva.

Sajnos, felesleges mókusokkal pillanatnyilag nem rendelkezem. De ha már itt tartunk, megkérem, kedves Varga elvtárs, maguk úgyis annyi helyen járnak, jó összeköttetésekkel is rendelkeznek, ha tudnának nekem valahonnan egy pár 42-es papucsot... Filctalpú is megfelel. Kösz.

Kürti András

Jucika és a házmesterné

Pusztai Pál rajza

Schwott Lajos rajzai

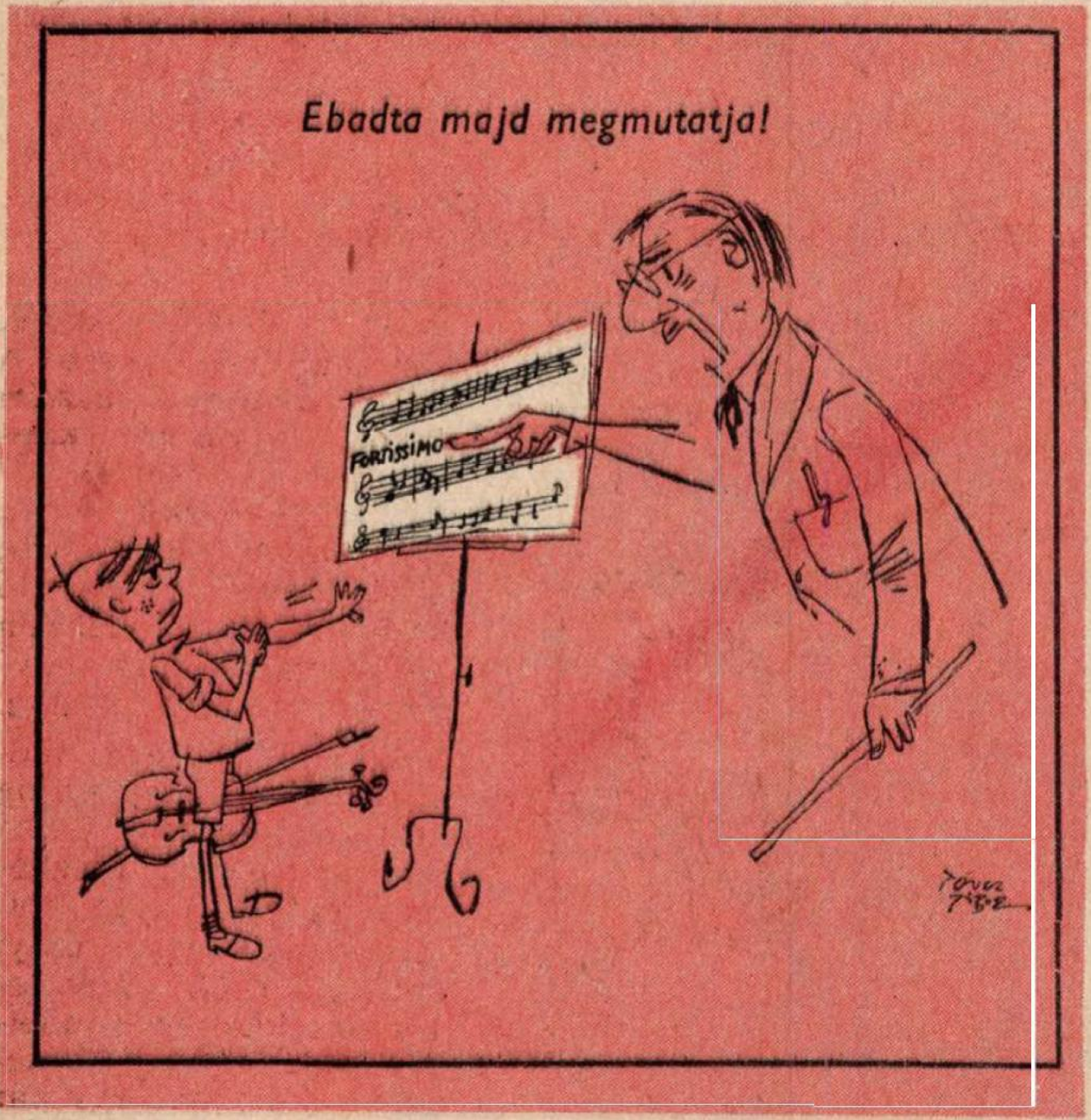

1. – Mondd, ez még mindig túlórázik?
– Dehogy, társadalmi munkában maradt bent.
– Ja, az más.

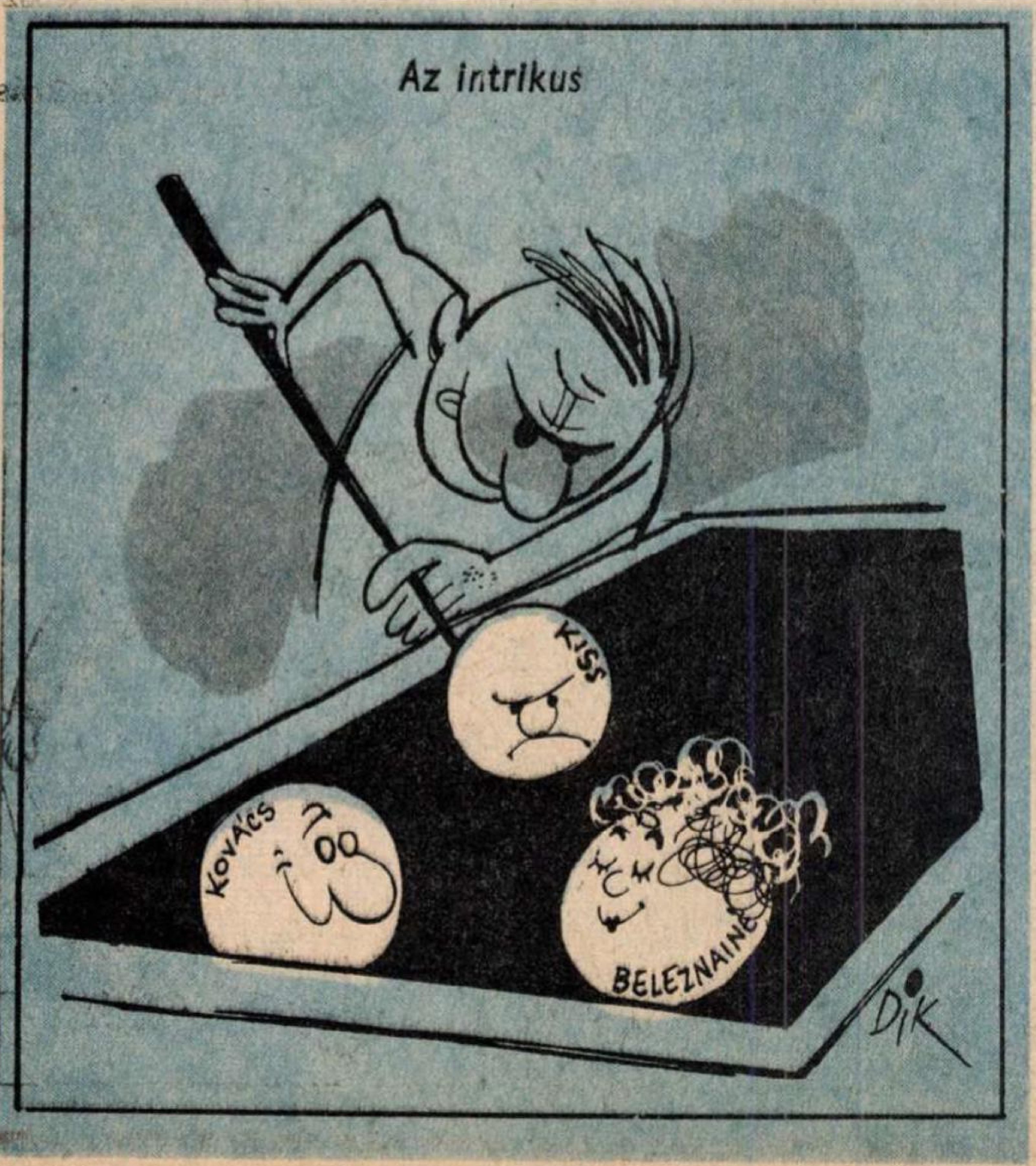
2. – Mondd, nem totóznak ezek?
– Dehogy, belső kooperáció!
– Ja, az más.

3. – Hiszen ezek a mi alkatrészeink!
– Igen, tudnillik védnökséget vállaltam felettük . . .
– Ja, az más.

4. – Hogyan, ezek munkaidő alatt traccsolnak?!
– Dehogy, a műszaki problémákat beszélik meg.
– Ja, az más.

Ebadta majd megmutatja!

Az intrikus

Egy és más...

1.

— Loncika, ha kedve tartja, ma este elviszem színházba.

— Juj, az finom lesz. És hova?

— Mit szólna a Macbethhez?

— Az nem jó. Ott bőgni kell.

— Szóval inkább valami vidámat?

— Igen.

— Adnak most egy jó kis francia darabot. Odamegyünk. Nagyon mulatságos.

— Nagyon? Oly nagyon, hogy a könnyei is csurognak az embernek?

— Igen.

— Az se jó. Tudja, egy olyan elgondolkoztató darabhoz vigyen. Mert ha könnyezek, lejön a festék a szempillámról.

2.

Bemegyek az osztályon felüli étterem presszójába. Korán van, nemrégen nyithattak, mert a ruhatárban még nincs kabát. A ruhatárosnő éppen telefonon cseveg valakivel. Egy ideig várok, majd türelmetlen mozdulatomra befejezi a beszélgetést. Így:

— Be kell fejeznünk, drágám, mert sajnos, vendég jött.

3.

Nem mondom meg, ki mondta, mert lehet, hogy nem is ő mondta. De akárki mondta, nagyon jó: „Nem az a baj, hogy az ember megöregszik. Az a baj, hogy öregnek sem maradhat meg."

4.

Egy úgynevezett „harcos" újságíró-kollégám meséli:

— Megírtam valakiről, hogy a munkáját hanyagul végzi, lelkiismeretlen és apróbb „borravalókat" is elfogad. Elbocsátották az állásából. Most már két hete szaladgálok, hogy valahol elhelyezzem.

5.

Egy téma, amit sohasem fogok megírni:

Becsületes ember az autóbuszon felejti az aktatáskáját, amelyben ötezer forintja van. Két hétig jár a talált tárgyak osztályára, eredménytelenül. Akkor a villamoson talál egy aktatáskát tízezer forinttal. Becsületes ember bemegy a talált tárgyak osztályára és ötezret lead belőle.

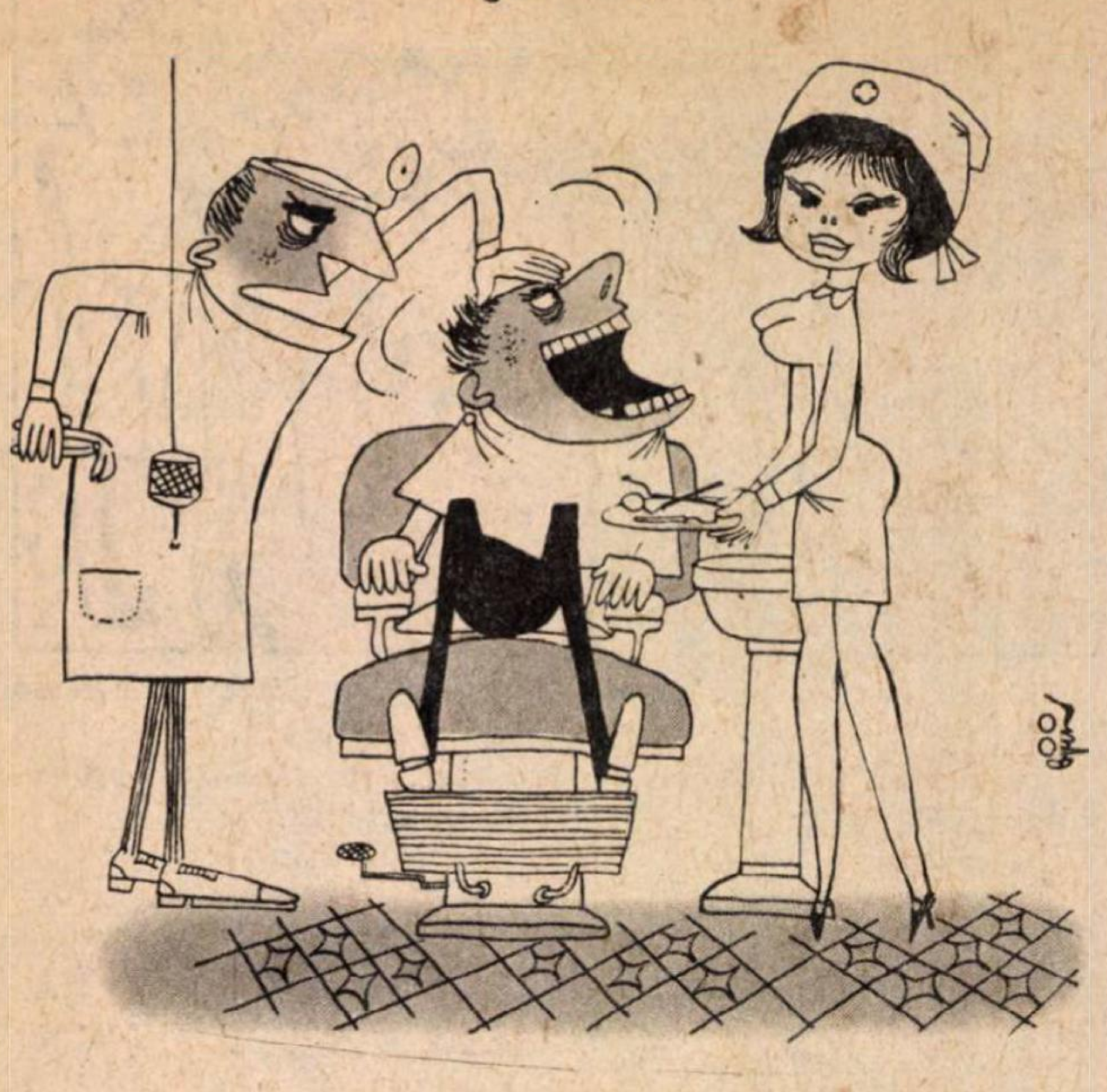
6.

Olvasom a Népszava színes rovatában, hogy „Hülyeség elleni gyógyszert árusított Ulrich Simitz, akit most a düsseldorfi rendőrség húszévi működés után elfogott. Érdekes, hogy húsz év alatt a vevői közül egy sem akadt, aki feljelentette volna."

Ugyan mi van ebben érdekes? Egy ilyen gyógyszert az ember nem önmagának, hanem a barátainak vagy rokonainak vásárol.

(t.)

Fogorvosnál

– Az ég szerelmére, ne forgassa folyton a fejét! Így nem lehet fogat húzni...

HALLOTTUNK KÉT VICCET

FRANCIA VICC

A francia—német határon a vámőr megnézi egy Lourdes-ból érkező utas bőröndjét.

— Mi van ebben az üvegben? — kérdi.

— Lourdes-ban voltam, a csodatévő forrásnál. Onnan hoztam ezt a vizet.

A finánc megszagolja:

— De hiszen ez konyak!

— Hozsánna! Csoda történt!

OSZTRÁK VICC

Bécsben a Kärtner-strassén találkozik a matematikaprofesszor egyik volt tanítványával.

— Na, mi lett magából? — kérdi a tanár.

— Kereskedő.

— Emlékszem, maga volt a legrosszabb tanítványom. És mit csinál tulajdonképpen?

— Búzát veszek ezerért, és rögtön eladom ötezerért. Ez a négy százalék a hasznom.

Női dolgok

– Törökmintás kásmir kendőjük nincs?...

Kiskunfélegyházi kis notesz

1.

Nem szeretném fokozni az ellentéteket a félegyháziak és a kiskőrösiek között, de azt mégsem szabad elhallgatnom, hogy a félegyháziak irigylik a kiskőrösieket. A félegyháziak mind a mai napig azt tartják, hogy Petőfi náluk született és csak tévedésből ítélte őt Kiskőrösnek az irodalomtörténet. Esküsznek arra, hogy annak idején az illetékesek azért döntöttek Kiskőrös javára, mert a Budapestről Félegyházára érkezett küldöttsé-

get, amely Petőfi születése ügyében hivatva volt igazságot tenni, a város akkori urai barátságtalanul fogadták. A küldöttség önérzetében megsértve átutazott Kiskőrösre, ahol a pesti urakat etették-itatták, és addig traktálták őket, amíg végül is Kiskőrösnek ajándékozták Petőfit.

Ha nem is igaz, jól van kitalálva, — idéztem magamban a régi közmondást, de a világért sem merteni mondani félegyházi barátaimnak, mert azonnal megszüntették volna velem a diplomáciai kapcsolatot.

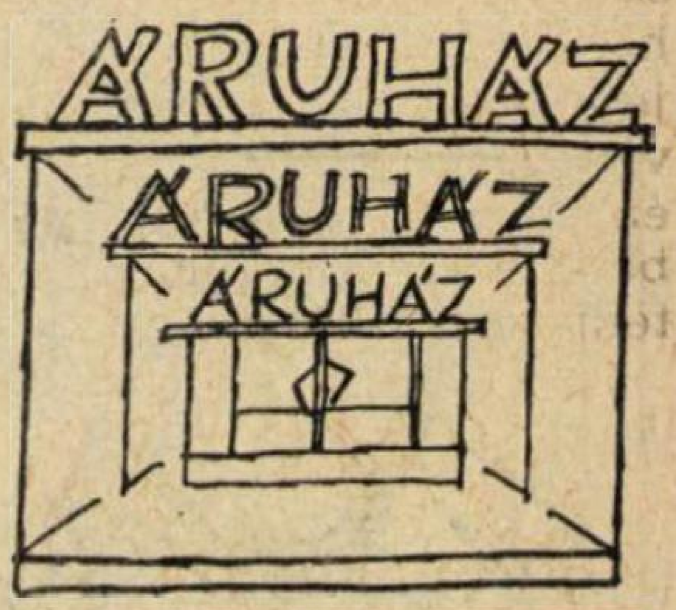
Néhány sor erejéig elidőzöm még Petőfinél. A főtéren, a híres Hattyúházban volt valamikor Petőfi édesapjának, Petrovics Istvánnak a mészárszéke. „Az oromzatos, árkádos épület ma műemlék, a népi klasszicizmus szép példája", írja a Hattyú-házról egy nemrég kiadott helyi tájékoztató.

Úgy látszik, mégsem volt az épület elég „szép példa", mert a múlt év derekán felvonultak az építők, hogy megmentsék a műemléket az enyészettől. Leemelték a Hattyú-ház tetejét, kibontották a régi falakat — aztán abbahagyták az egészet, és elvonultak. A város kellős közepén olyan most ez a *régi* ház, mint egy *mai* romhalmaz.

2.

A tanácsházától 150 méternyi körzetben három, teljesen azonos profilú *ruházati* áruházban bő választék várja a félegyháziakat. Ez jó! De hogy a három áruház közül egy teljesen felesleges, és éppen ilyen feleslegesen köt le helyi becslés szerint legalább öt-hat millió forgóeszközt, továbbá helyiséget és a kelleténél egyharmadával nagyobb eladó apparátust — az már nem jó! A három áruház két felügyeleti szerve, a Belkereskedelmi Minisztérium Áruházi Főigazgatósága és a Megyei Tanács képtelen megegyezni a három áruház összevonásában és profilírozásában, pedig a felesleges harmadik áruház helyett gyermekruha szaküzletet vagy korszerű bútorszaküzletet lehetne nyitni. Egyikre is, másikra is nagy szükség lenne! Abban mindenki egyetért, hogy fel kellene szabadítani az elfekvő milliókat, csak éppen azt nem tudják: hogyan? Mindkét fél ragaszkodik a saját áruházához. Védi a magáét.

Hosszú és lelkiismeretes töprengés után abban a helyzetben vagyok, hogy a megoldást illetően ésszerű tanáccsal szolgáljak. Egészen új, amit most mondok:

hozzon a Belkereskedelmi Minisztérium, mint a legfőbb felügyeleti hatóság, a félegyházi áruházak sürgős összevonására határozatot! Egy határozott határozatot! Olyan határozatot, amelyet végre is hajtanak. Még így sem lesz könnyű a megoldás: ahogy a félegyháziak mondják, előbb lehet megoldani a berlini kérdést, mint a felesleges áruházat Félegyházán leépíteni.

De mégis érdemes lenne hozzákezdeni! Öt-hat millió is pénz...

Földes György

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Az öreg Fehért megszólítja a villamoson egy úr:

– Pardon, uram, dr. Iksz Ipszilon egyetemi tanár vagyok. Hány éves ön?

– Kilencvenöt – feleli Fehér.

– Ön szerint mi az oka – faggatja az orvos –, hogy magas kora ellenére ilyen életvidám és egészséges.

– Ja, kérem – magyarázza Fehér –, én még a bacilusok felfedezése előtt jöttem a világra!

*

Egy Brazíliából hazalátogató hazánkfia meséli társaságban, hogy rengeteg gorillát pusztított el.

– Nehéz dolog lehetett – mondja valaki.

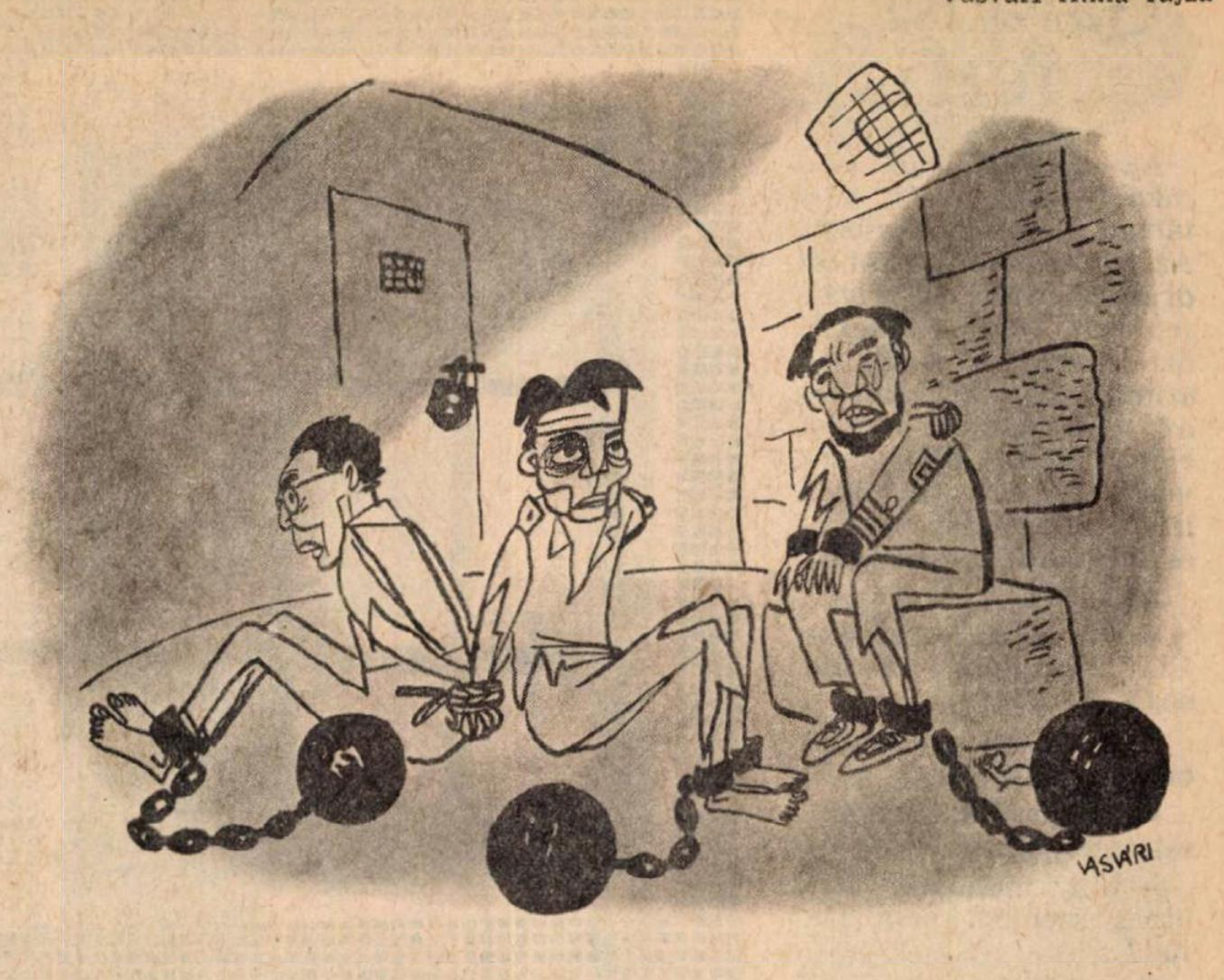
– Ó, nem. Oda mentem, ahol a gorillák tanyázni szoktak, egy vaktöltéssel magamra lőttem, és ott hagytam egy élesre töltött revolvert.

– És?

– És amikor visszatértem, mindig találtam egy gorillát, aki agyonlőtte magát.

Dél-vietnami kormányválság

Vasvári Anna rajza

– Van egy olyan érzésem, hogy lemondtunk...

BODICSEK

Engedjék meg, hogy bemutassam doktor Vackort. Magyar állampolgár, nappal szeretetügyi előadó egy szociális otthonban, munka után Nietzsche-rajongó, amiből világosan kitűnik, hogy kettős életet él.

Valamelyik este abban a szerencsében volt részem, hogy együtt nézhettünk egy jégkorong-mérkőzést a televízióban. Ezen a meccsen én, mint jégkorong-analfabéta, a következőket figyeltem meg: számos csúszkáló

paplanember egymásnak rontott. Ezután egyet-kettőt levakartak a palánkról és kivittek, a többiek pedig zavartalanul püfölték egymást tovább.

— Miért nem fütyül a bíró? — kérdeztem meghökkenve, mert annyit én is tudok, hogy a bíró fő feladata a fütyülés.

— Azért nem fütyül, mert itt bodicsek esete forog fenn. — magyarázta doktor Vackor. — A bodicsek egy játékszabály, mely szerint megengedhető a férfias öklelés, taszítás, palánkra mázolás stb. Ez a szabály zseniális találmány. Egyedüli hibája, hogy csak a jégpályán alkalmazzák, pedig a bodicsek eget kér.

— Miért kér eget?

— Mert manapság nem a biedermeier-korban élünk. Egy kis fáradsággal az erő, a küzdelem, a bodicsek férfias világa lehetne ez a mienk. Nézze csak például az utazást, boltjainkat és az élet egyéb viharos frontjait. Tömeg, tumultus, valakit megrúgnak, megpofoznak, rendőrért kiabál... Nem helyes, nem célravezető. A tömegben ugyanis legtöbbször egyáltalán nem tisztázható, hogy ki kibe rúgott bele. A megoldás?... Egyszerű, bodicsek és kész, paff, vége, mehet, ki merre lát.

Doktor Vackor ebben a pillanatban abbahagyta érdekfeszítő fejtegetését. Ugyanis orron vágtam. Úgy orron vágtam, hogy a szeme felakadt.

Ezután hidegvérrel meghajoltam, és azt mondtam nagyon udvariasan:

— Pardon, kész, paff, bodicsek!...

Fülöp György

MINDENFÉLE

Nehéz dolog a meggyőzés. Éppen ezért fölösleges dolog bárkinek azt mondani, hogy hülye. Úgysem hiszi el.

*

Nem azért szenvedett vereséget Napóleon Waterloonál, mert csak másodállásban volt hadvezér!

*

Mindenkiben kellene lennie egy kis egészséges önzetlenségnek.

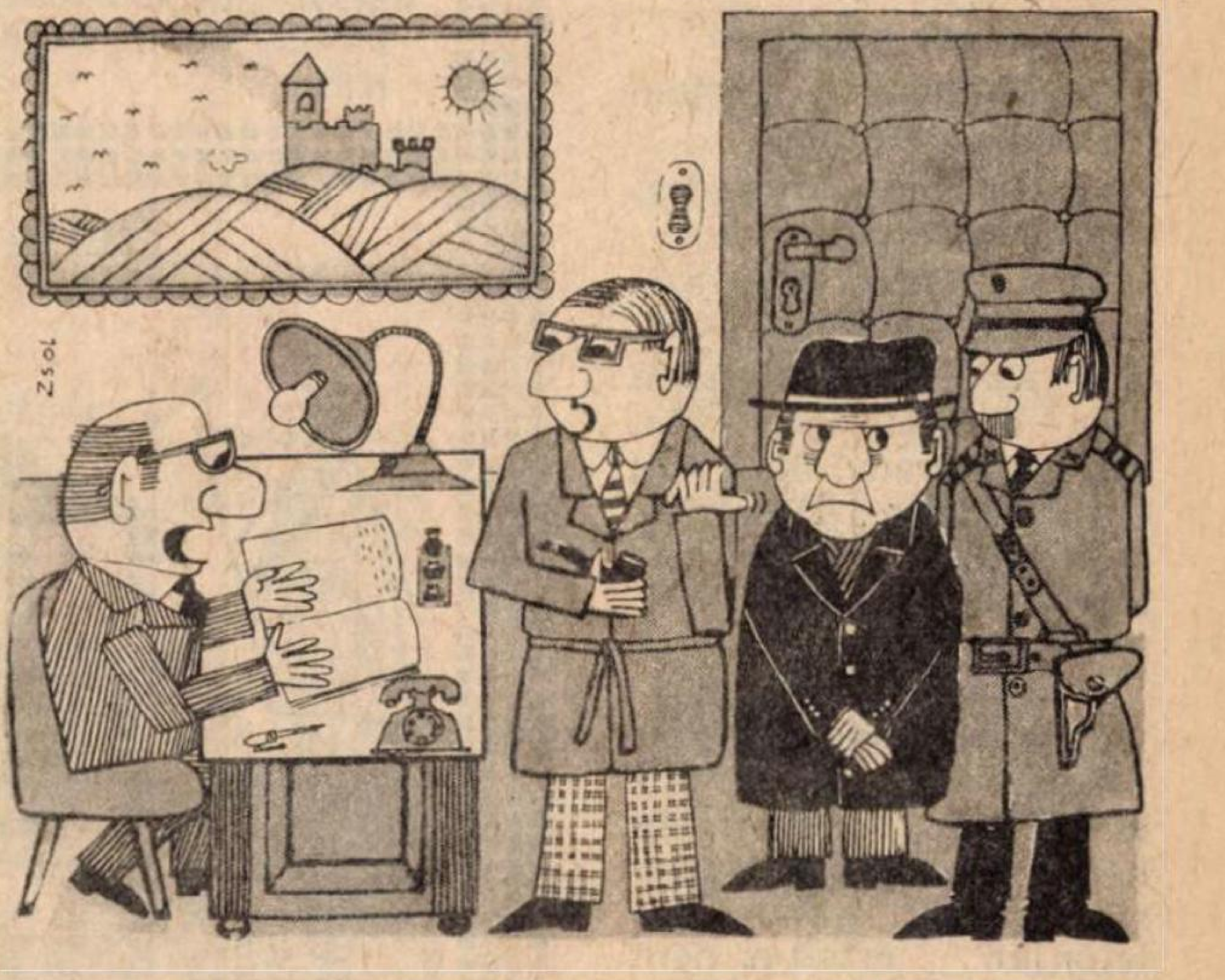
Az Uffizi-képtárban elkövetett vandál rombolás azt bizonyítja, hogy vannak, akiknek a régi képek nem tetszenek.

*

Nemsokára szükség lesz egy olyan lexikonra, amely a lexikonokról való legfontosabb tudnivalókat tartalmazza.

F. L.

Vizsgálat

– Nem tűnt fel önöknek, hogy ez az ember éveken át tízezreket sikkasztott?

– Nem volt rá alkalmunk, kérem szépen, egyedül dolgozott egy szobában!

Gavallér férfi

Az eszpresszóban várakozó hölgy arcán feltámad az édes mosoly. Az ajtóban megjelent a drága barátnő, akire várakozott. Az is felfedezte őt, és már ott is áll — szintén sugárzó arccal — az első számú dáma előtt. Viharos öröm, üdvözlés, a második hölgy leveti bundáját, rendel, és megindul a csacsogás.

Az első:

— Mi van, kedves-édes Klárikám, mi újság?

— Nagy újság van, Jucikám, nagy újság!

— Megőrülök a kíváncsiságtól, mondd már!

— Mit mondjak, hát nincs szemed, nem látod?

És a kezét mutatja.

— Jesszusom, nahát, eljegyezted magad?

— El, cukrosom, el, tegnap! Te vagy az első, akinek szólok róla.

— Nahát! És kivel? A Sándorral?

— Á, dehogy a Sándorral!

— A Pistával?

— Ugyan, hogy jut az eszedbe, a Pista!

— Akkor a Géza?

— Micsoda ötleteid vannak, a Géza!

— Ne vonj kínpadra, áruld végre el!

— Az Ottó, édes szívem, a Csakcsák Ottó!

— Az Ottó? Hiszen még a múlt hónapban azt mondtad, hogy az Ottó zsugori, kicsinyes, snassz alak, akiről hallani se akarsz! És most . . .

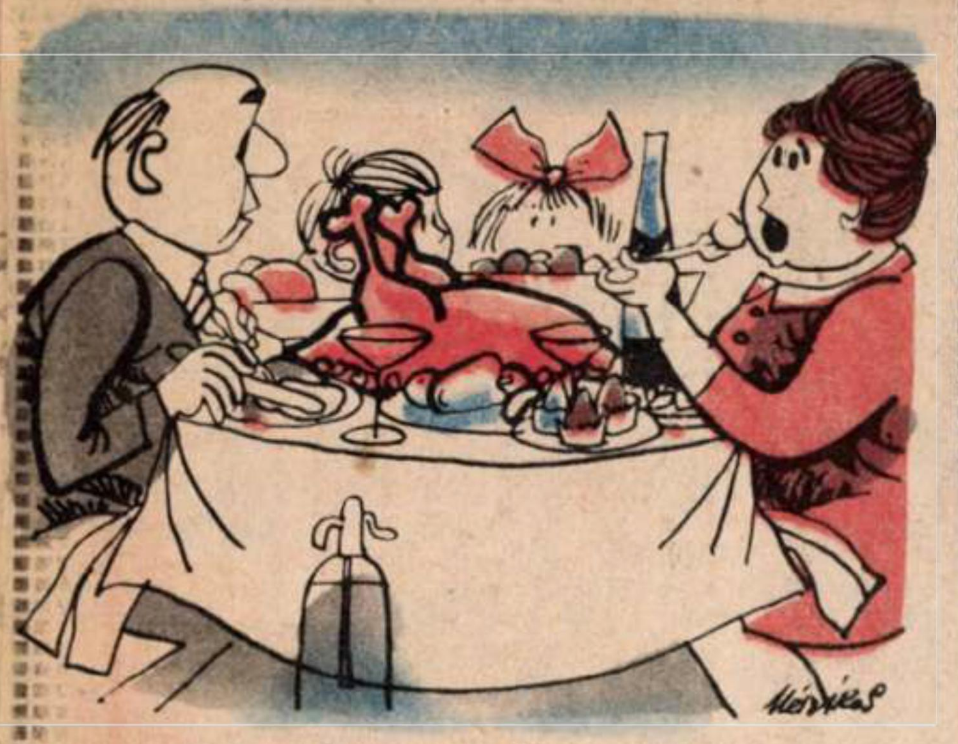
— Azóta teljesen megváltozott a helyzet. Félreismertem. Az elmúlt két héten, mindennap kétszer felhívott hazulról, a saját, otthoni telefonján . . . érted-e, nem a hivatalból, hazulról! Hát lehet egy ilyen gavallérnak ellenállni?

Nádass József

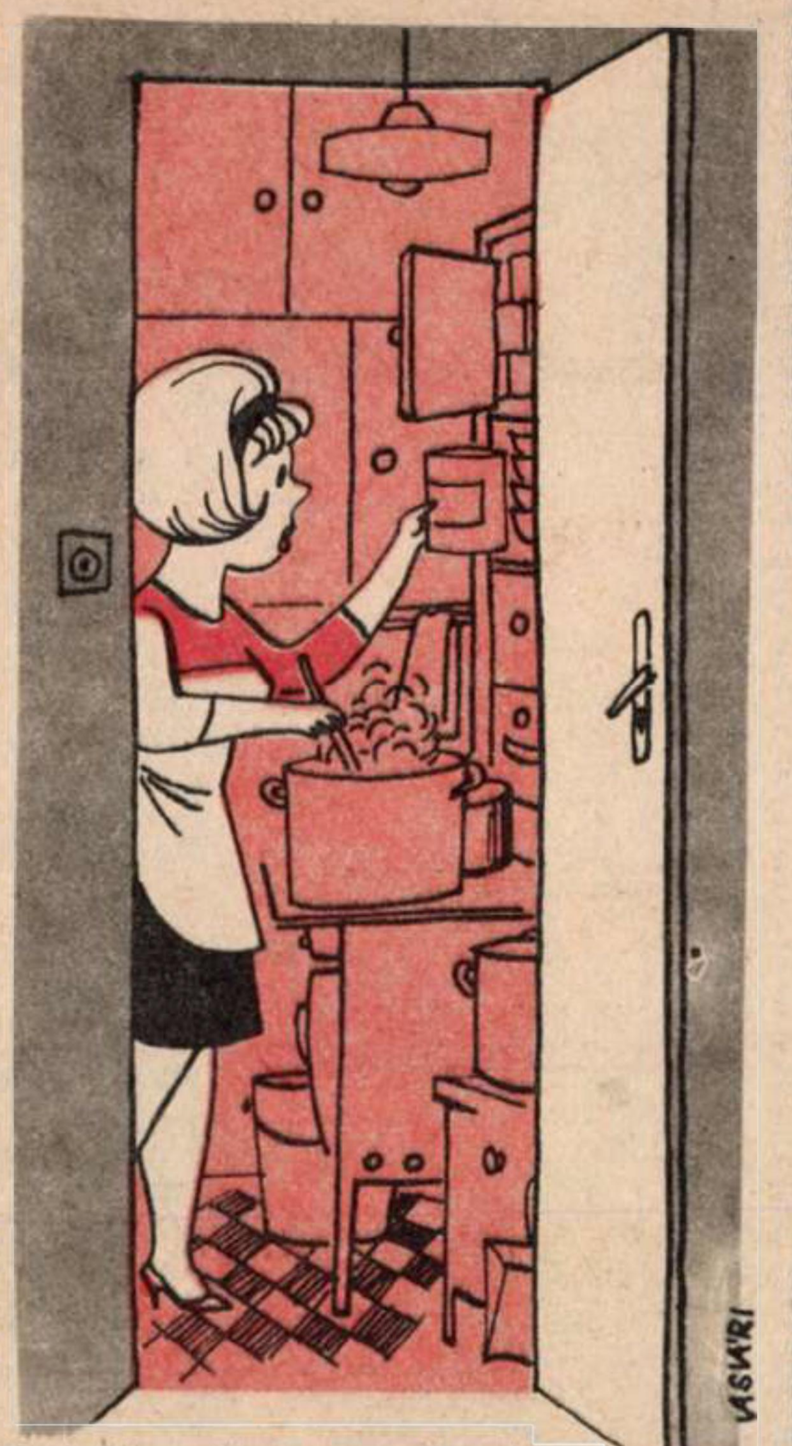
KONYHA ÉS VIDÉKE

ÉLETFOGYTIGLAN

– Csak tudnám, mit főzzek holnap!

Csak ki ne hízzam a teakonyhámat . . .

ROSSZ HÁZASSÁG

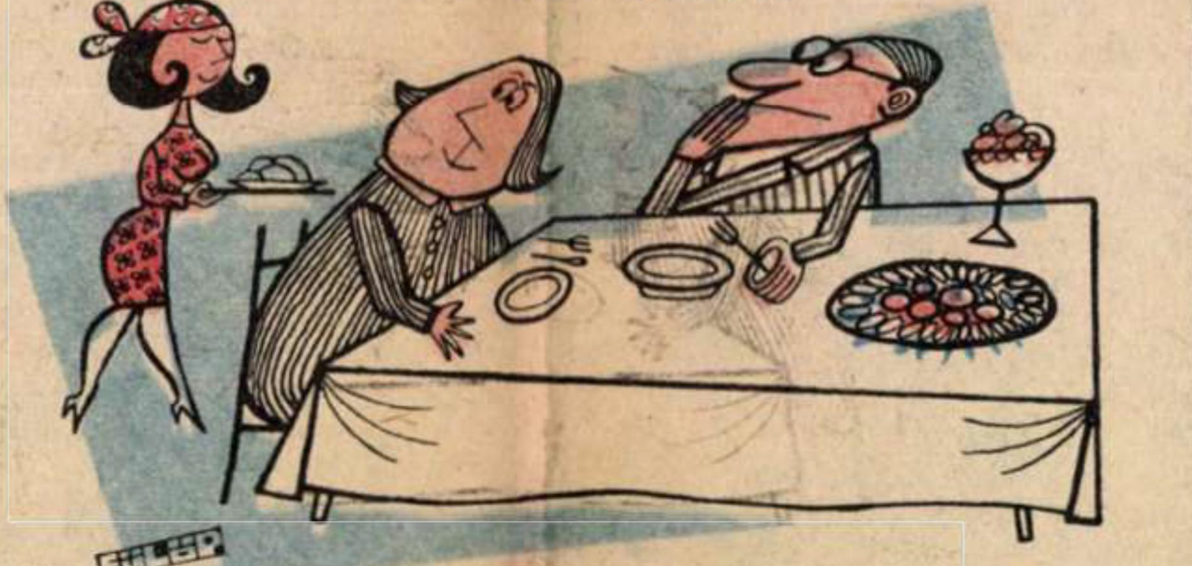

AZ ELSŐ SÜLT

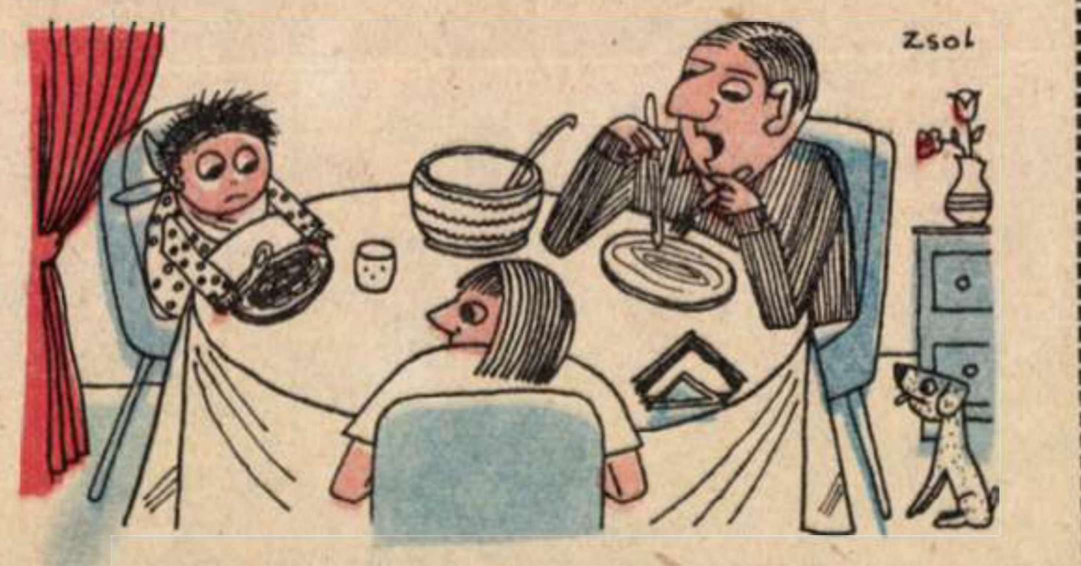

– Mondtam, drágám, hogy én csak félangolosan szeretem . . .

MAI ELADÓLÁNY

– Főzni, azt nem tud, de nincs az a konzerv, amelyet ne tudna felnyitni!

– No, edd meg szépen, kisfiam, a sóskát . . . Gondold azt, hogy pocsolya . . .

CSELES FELESÉG

– Na most próbálj a fazékba kukucskálni!

– Te sem bírod, ha a nők itt lábatlankodnak a konyhában?

DIÉTA

A hónap elején | A hónap közepén | A hónap végén | És így

– Parancsolj egy kis pecsenyét is . . . – Parancsolsz még egy tányér gulyást? – Eszel még egy kis burgonyácskát? tovább . . .

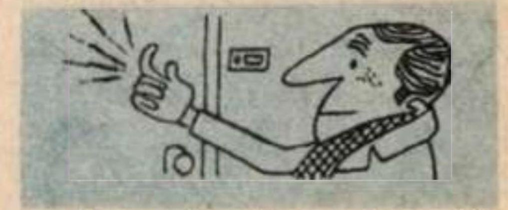
Pesti tudósítónktól

A logika diadalát jelentette az a kis jelenet, amely egy pesti lakás ajtaja előtt játszódott le. A lakás ajtaján kis tábla áll: „T e s s é k - k o p o g n i !” Egy fiatalember megáll az ajtó előtt, elolvassa a tábla szövegét, majd erélyesen kopog. Nyílik az ajtó, középkorú asszony tűnik fel, s kérdően néz a fiatalemberre:

– Mit óhajt?

A fiatalember vállat von:

– Azt önnek jobban kellene tudnia. Ön tette ki a táblát, hogy kopogjak!

A tudomány úgyszólván napról napra elkápráztatja az embert valamilyen meglepő új találmánnyal. De talán már olyanok is vannak, akik nem lepődtek meg, amikor az Amerikában gyártott ehető cigarettáról olvastak. Ha valaki nem akarja telefüstölni a lakását, meg is eheti az erre a célra gyártott cigarettát, s ugyanolyan érzések fogják el, mint a legfinomabb cigaretta elszívása után. Nem lenne helyes, ha mi is lépést tartanánk a fejlődéssel, s például feltalálnánk az elszívható füstölt kolbászt?

Nem tudom, hogyan került Brazíliába Francisco Solano Lopeznak, Paraguay nemzeti hősének hálóinge, de tény, hogy a paraguayi kormány diplomáciai úton kéri vissza a „történelmi hálóinget”. Kétségtelen, hogy a világtörténelem héroszainak is megvoltak a maguk napi szükségletei, de egy történelmi hálóing mégsem kelt az emberben olyan felemelő érzéseket, mint Attila kardja vagy Gábor Áron rézágyúja. Minden szívdobogás nélkül venném tudomásul, ha előkerülne Hannibál bajuszkötője, Danton zoknija vagy Brutus alsónadrágja.

f. l.

HÁROM KIS VERS

KÖSZÖNÉS ÉS VISSZAKÖSZÖNÉS

Csak most tudom már én, a k ö s z ö n é s mily jó dolog!
Azt jelentette: szép ifjúságomnak hódolok!
Sosemhalunkmegifjú voltam, létivó boldog:
Mikor a köszöntöttek köszöntek v i s s z a nekem!
Mióta n e k e m köszönnek s én v i s s z aköszönök:
Azóta rámtelepedtek az összes ördögök!

KÉT NÉPSZERŰ VISSZAÉLÉSRŐL

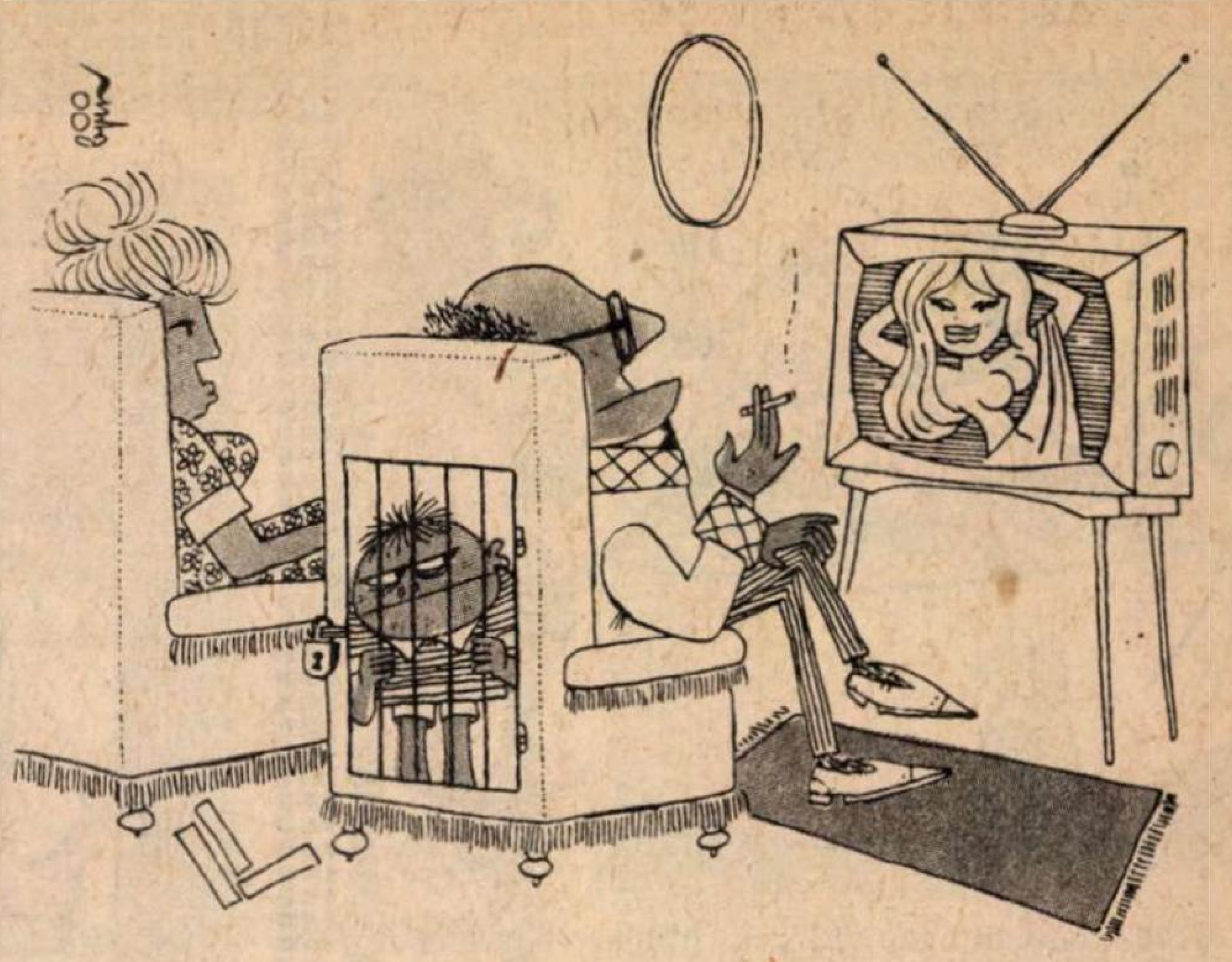
Ö n m a g a d n a k nem jár „művész" nevezet:
Festő, szobrász — csak festő, szobrász lehet!
Művésznek csak m á s nevezhet valakit!
Ha önmaga teszi: az lehet balga hit!
„Tudós"-nak nem mondhatod ö n m a g a d a t:
Tudóssá tudóst is csak m á s avathat!

JOGOS IRIGYSÉG

Irigylem a Kilencvenéveseket: Nekik
V é g r e minden őszinteség megengedtetik.

Gömöri Jenő Tamás

Spártai nevelés

Parányi szívesség

– Írtam egy pár ajánlósort részedre a volt vállalatomhoz . . .

RÉGI ISMERŐS

Rég nem látott figura a pesti utcán. Micisapkás férfi kis asztalka előtt áll, és hegesztőrudacskákat árul, amelyekkel lábasokat és fazekakat lehet forrasztani. Színesen, érdekesen, csillogó szemmel dicséri az áruját. Bárcsak az állami kereskedelemben is ilyen odaadással kínálnák az árut az eladók. A micisapkás előtt nagy csődület támad. Tágra nyílt szemmel, érdeklődve hallgatjuk. Közelebb lépek, és veszek két hegesztőrudacskát, holott nincs is lábasom és becsületszavamra, sohasem fogok hegeszteni. Megérdemli a pénzt a remek szövegért.

G. Sz.

PARTNERNAK KELL LENNI...

1.

ÚJSÁGÍRÓ: Ha meg tetszene engedni . . .
NAGYÍRÓ: Mit akar?
ÚJSÁGÍRÓ: Ha méltóztatna kegyeskedni . . .
NAGYÍRÓ: Nyögje már ki!...
ÚJSÁGÍRÓ: Arra gondoltam . . .
NAGYÍRÓ: A magafajta gondolkodni is szokott . . . ?
ÚJSÁGÍRÓ: A mostani alkalom . . .
NAGYÍRÓ: Ugyanolyan, mint a többi, vagyis: senki sem jobb a Deákné vásznánál . . .
ÚJSÁGÍRÓ: Ön azért mégis kivétel.
NAGYÍRÓ: No persze *(eltűnődve)* . . . hogy érti ezt? *(némi habozás után)* . . . kedves izé . . . hogy is hívják magát? . . .
ÚJSÁGÍRÓ: Janus . . . Hírlapíró Janus.
NAGYÍRÓ: Nos, kedves Janus, miért lennék pont én kivétel?
ÚJSÁGÍRÓ: Mert ön zseni, akit senkihez sem lehet, senkihez sem szabad hasonlítani.
NAGYÍRÓ: Ezt én így azért nem mondanám, abban azonban lehet valami, hogy . . .
ÚJSÁGÍRÓ: Ön népvezér, vátész, lángoszlop . . . Valóságos erdőtűz, lábonjáró tízparancsolat. Ezért is esett önre a választás.
NAGYÍRÓ: De hiszen tudják, hogy nem nyilatkozom. Az én szavamat ne ferdítse el holmi firkász . . . pardon . . . nem épp magára gondoltam.
ÚJSÁGÍRÓ: Ne is mondja, mester, ismerem a kollégáimat . . . Nagyon is igaza van. Én azonban sokkal jobban tisztelem önt, semhogy egyetlen szót is változtatni mernék, ha mégis kegyeskedne.
NAGYÍRÓ: No, nem bánom, ha ennyire töri magát értem, írja. *(Újságíró másfél órán át szó nélkül jegyez. Ezután Nagyíró megigazítja a pontosvesszőket, a felkiáltójeleket, és kirúgja Janust az alkotóműhely csendjéből . . .)*

2.

SZERKESZTŐ: És fogadott?
ÚJSÁGÍRÓ: Engem? . . . Régi barátság ez, öregem.
SZERKESZTŐ: Szerencsés fickó vagy.
ÚJSÁGÍRÓ: Az ilyesmi nem szerencse dolga. Partnernak kell lenni. Ha van szellemi tartásod, egyéniséged, az interjúalanynak is mulatság az egész, egy kis jó dumaparti. Persze, csak ha igazi partner vagy.
SZERKESZTŐ: Nálad ez nem probléma.
ÚJSÁGÍRÓ *(szemét szerényen lesütve)*: Erről akár ne is beszéljünk, hiszen ismersz . . .
SZERKESZTŐ: Nagyszerű, hogy ennyire szerény tudsz lenni . . . De mondd csak öregem, Nagyíróval miről beszélgettél?
ÚJSÁGÍRÓ: Ő igazán nem nagy eset nekem. Régi barátság, közös múlt . . . sok közös emlék.
SZERKESZTŐ: És nem nézi le benned az újságírót?
ÚJSÁGÍRÓ: Hová gondolsz . . . Ő is szeretne újságba írni.
SZERKESZTŐ: És?
ÚJSÁGÍRÓ: Mit és? Szeretne, de nem tud. Novellát, azt igen. Regényt is összeüthet. De cikket írni, az más . . . Azt sose fog tudni. Azért fogadott olyan nagy reverenciával . . .

Dersi Tamás

ARTHUR RUBINSTEIN ÉS AZ IFJÚ TEHETSÉG

A „New York Herald Tribune"-ban olvastuk az alábbi történetet:

Arthur Rubinstein, a világhírű zongoraművész hangversenyt adott Buffalóban. A hangverseny után egy fiatalasszony kereste fel a művészt, magával vonszolva kilencéves kisfiát.

– Drága művész úr – mondta az asszony –, nagyon szeretném, ha meghallgatná a kisfiam zongorajátékát.

A művész megpróbálta megérteni az asszonnyal, hogy erre neki nincs ideje, s mi lenne, ha minden kis zongoraművész-jelöltet neki kellene meghallgatnia. Az asszony azonban makacs volt, s végül Rubinstein beadta a derekát. Másnap délelőtt a kisfiú már ott ült a zongora előtt, lábai alig érték el a pedált. Chopint játszott. Hogy milyen színvonalon, arra nézve Rubinstein őszintén nyilatkozott:

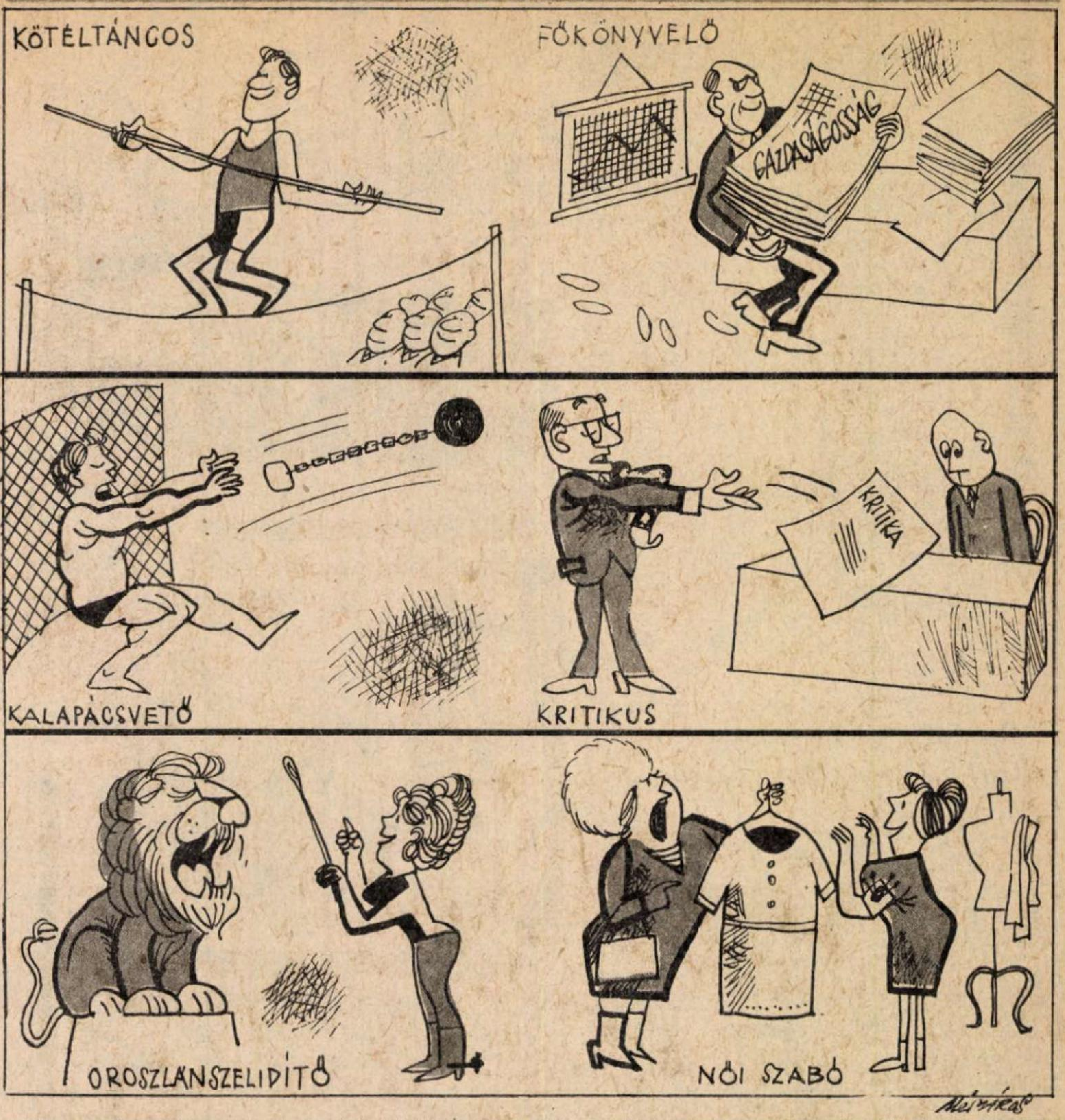
– Nem akarom, hogy hiú álmokat kergessenek, asszonyom! A gyerek botfülű, és semmi tehetsége sincs a zenéhez.

Az asszony diadalmasan nézett a gyerekre:

– Látod? Nekem nem hitted el!!

ROKONSZAKMÁK

Mészáros András rajza

Gátlás nélkül

Csopaki a Rákóczi útnál felszáll egy hatosra. Elöl száll fel a vezetőnél, de a zsúfolt kocsiban is meglátja egy régi barátját a hátsó peronon.

— Szervusz, Völgyi! — kiált oda neki az emberek feje fölött.

— Szervusz — int az vissza.

— Hogy vagy? Mi újság? Már régen láttalak — harsogja Csopaki.

Völgyi vállat von, mintha azt mondaná: megvagyok, aztán udvariasságból, csak a feje mozdulatával megkérdi: — És te?

— Én?... én, barátom, pocsékul — kiáltja Csopaki.

— Mért? Mi baj? — kérdi megint csak a feje mozdulatával Völgyi.

— Egy csúnya kelevény kínoz. Hogy hol? Azt ne is kérdezd, azt nem mondhatom meg ennyi ember előtt.

— Várj, majd közelebb megyek — furakodik közelebb Völgyi. — Egy kissé halkabban, kérlek, ez a te privát ügyed.

— Miért? Én nem szégyellem. Emberi dolog. No, de, jó, beszéljünk rólatok. Hogy van a feleséged? Mikor utoljára láttam, meglehetős rossz bőrben volt.

Völgyi nem válaszol, gondolja, hogy akkor majd Csopaki is elhallgat. De téved.

— Nézd meg az én feleségemet. Azt én jól tartom. Van is mit fogni rajta. Ja

igaz — harsogja folytatólagosan —, majdnem elfelejtettem! Gratulálok! Gratulálok, édes barátom! Hallom, hogy a lányod férjhez ment.

— Igen — mondja Völgyi, és drukkol, hogy ebből mi sül ki.

— Te — kacag bömbölve Csopaki —, igaz, hogy a vődnek a bal lábán két kisujja van? Hogy duplán van meg a kisujja?

— Hát ezt meg honnan veszed, ezt a marhaságot? — kérdi most már mérgesen Völgyi.

— A suszter mondta a Fény utcából, aki nektek is dolgozik.

— Azt se tudom, hol a Fény utca.

— Nem? Hát nem rólatok mondta? No persze — üt a homlokára — összetévesztettelek Helbárttal, a drogistával, aki velünk járt, emlékszel rá?

— Hogyne. Mi van vele?

— Annak is sikerült végre férjhez adni a lányát. Éppen ideje. Az a lány — közli minden eddiginél hangosabban Csopaki —, az mindenkivel kikezdett, még velem is, idősebb emberrel, nem mintha nem állnám ki a versenyt akármelyik fiatallal, de azért mégis...

— Halkabban — súgja oda neki Völgyi —, az egész kocsi minket figyel.

— Miért? — mennydörgi Csopaki. — Az igazat csak megmondhatja az ember!

Völgyi látja, hogy itt nincs más menekvés, mint a gyors leszállás. Búcsúzik.

— Már mész? — harsogja Csopaki. — Elkísérnélek, de nem érek rá. Vacsorára vagyok hivatalos, és inget akarok váltani előbb.

Völgyi végre le tud szállni, de Csopaki utána nyomul, és a peronon kihajolva még utána kiáltja:

— Szervusz! Olyan jólesett veled beszélgetni. Mikor jössz megint erre?

— Soha! Ezentúl gyalog járok.

Balázs Sándor

Szűr-Szabó József rajza

Ellenőrzés

– Ha felrobban, tegyenek ki egy táblát, hogy tűzveszélyes . . .

Nem közölhető kéziratot küldtek:

N. József, Bp. XII., Királyhágó u. – M. László, Tát. – H. Jné, Bpest, XII., Városmajor u. – R. Károly, Bp. V., Galamb u. – D. Mária, Veszprém. – D. Péter, Fegyvernek. – Sz. Lajos, Miskolc. – T. Ferenc, Bp. XIV., Dózsa Gy. u. — S. Simon, Bp. V., Alpári Gyula u. – Gy. János, Komló. – A. Sándor, Bp. XV., Ivánka Pál u. – T. György, Bp. III., Korvin Ottó u. – M. Anna, Bp. VIII., Koltói Anna u. – S. Miklós, Bp. VII., Damjanich u. – M. György, Bp. XIV., Nagy Lajos kir. u. — I. János, Bp. VIII., Rákóczi ut. – V. Csaba, Bp. VIII., Kisfaludy u. – K. Imre, Pécs, — N. Pál, Szeged, – K. Sándor, Bp., XIII., Pannónia u. – D. Imre, Sopron, – T. Erzsébet, Vásárosnamény, – Z. György, Bp., II., Keleti Károly u. – P. László, Leányvár.

Egyszerű trükk

– Na de kedves szomszédasszony, miért hagyja egész éjjel csöpögni a vízcsapot? . . .

Holtidényben

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A PESTI ERESZ REGÉNYE

A pesti eresz sok esztendő óta csepegett, csordogált, rendületlen kitartással. Aztán – éppen tavaly ilyenkor – történt valami. Egy elszánt ember, a XIV. kerületi Házkezelőség főmérnöke hadat üzent a csöpögő pesti eresznek. Műanyaggal kísérletezett, és az eredmény: egy olyan eresz, mely sokszorosan tartósabb a hagyományos bádogból készült kollégájánál, és még olcsóbb is.

A Házkezelőség hozzá is kezdett a megvalósításhoz. Felszerelték az első „gyógyereszt" a Thököly út 65. számú házra. A sikeres premiert azonban nem követték további hasonlóan sikeres előadások, mert a műanyag-eresz általános elterjedése valahol elakadt.

Pedig a hagyományos bádogereszek négy-öt év alatt elpusztulnak, és azok állandó pótlását elsősorban szakmunkások hiánya miatt nem tudják megoldani. Sok épület fala ázik, rongálódik így. Hatalmas károkról van szó. Többet érne ma egy műanyag-eresz, mint holnap egy esőlétől átázott fal . . .

(F—p)

Kutyahűség

Ezt olvastuk

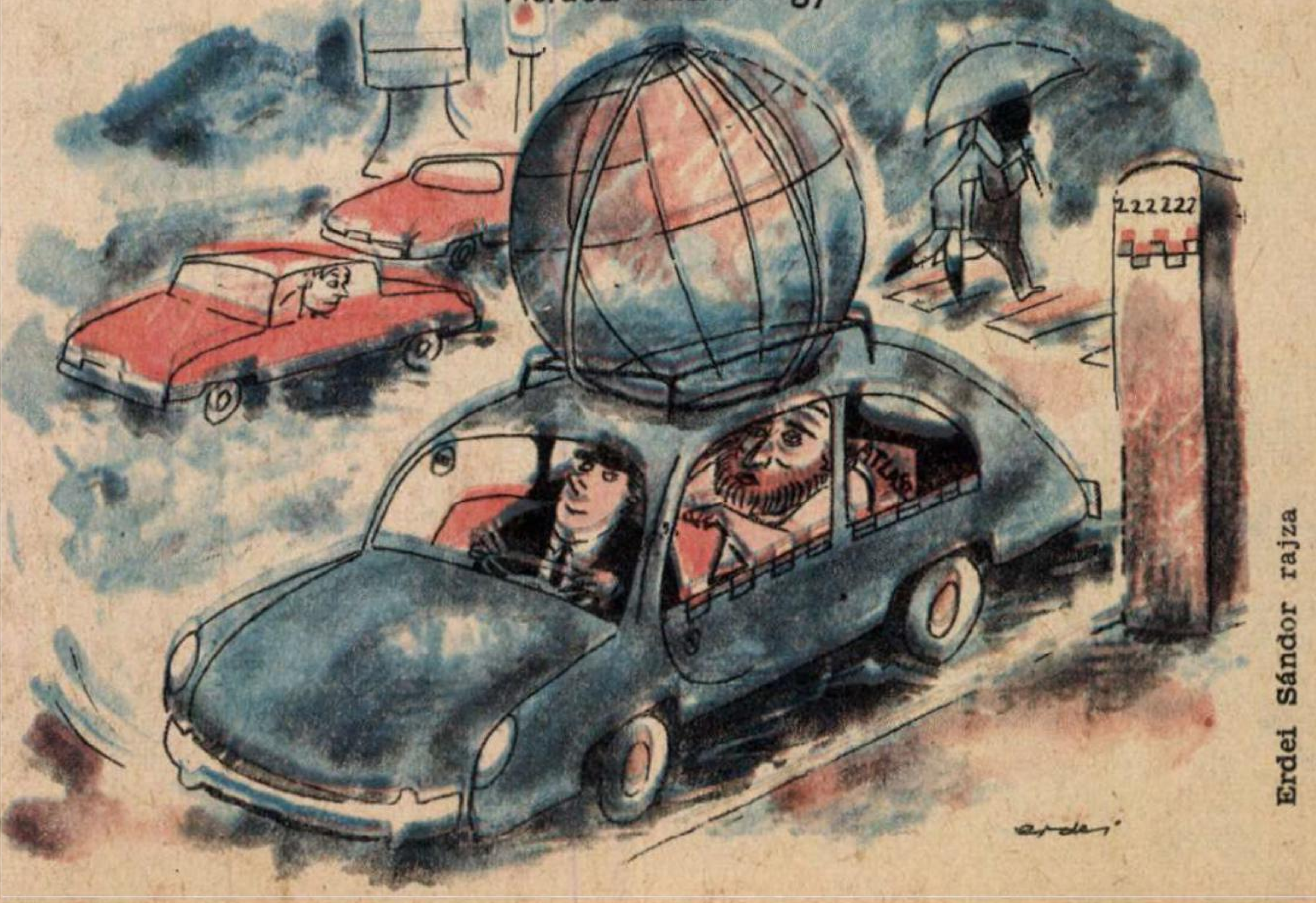
MIJE HIÁNYZIK A HÜLLŐNEK?

Kígyóvendéglő nyílt meg Tokióban – olvastuk az Esti Hírlapban –, ahol kígyó*apró-lék*leves kapható.

Ha valamelyik vendéglátóipari üzemegység a kardon lángoló fasírtok és a fenti hír hatására felbuzdulván, kígyóapróléklevessel kívánná vendégeit megtraktálni, fel kell hívnunk a figyelmét arra, hogy ezt a fogást hagyja ki az étlapról, mert a hozzá elengedhetetlenül szükséges nyersanyag hiánycikk. Az aprólék alkatrészei ugyanis tudvalevőleg a lábak, a szárnyak, a zúza, a nyak, a fej, a hosszú hüllőknek mindezen bonctani kellékek közül egyedül a fejük van meg, bár némi jóindulatú tájékozatlansággal nyaknak is minősíthető mindaz, ami a kígyó fejétől a farkáig és vissza terül el.

Dr. Árgus

Atlasz hazamegy

Erdei Sándor rajza

JÓ TANÁCS

Irodalmi diskurzus:

— Ajánlom, hogy haladéktalanul kövesd Dante példáját.

— Tehát írjak tercinákat?

— Azt nem, de sürgősen menj a Pokolba! ! . . .

Régi sirályok AZ ÚJ HÍD KÖRÜL

Engedjék meg az Erzsébet-híd tervezői és kivitelezői, hogy tán megkésve, de annál lelkesebben tolmácsoljam a sirályok elismerését. Örömmel tapasztaltam ugyanis, hogy a fehér madarak örömmel tapasztalják, hogy az új híd konstruktőrei alkotásukba „betervezték” a sirályetetést.

A vakmerő, karcsú, fehér akrobaták, akik évről évre eleget szorongtak a Margit-hídi társbérletben, boldogságtól repesve vették birtokukba a modern, új lakónegyedet.

Mi meg csak állunk a dermesztő szélben a hídnak — nem győzöm hangsúlyozni — ebből a szempontból is kitűnő korlátjánál és dobáljuk a művészeknek kenyér, kifli és perecdarabkák alakjában a honoráriumot. Mert nem ingyen mutogatják magukat a sirályok. Íratlan, de szent szerződés van a pesti emberek és a Pesten turnézó madarak között.

Persze, akadnak potyázók is. Bizony, a sirályok sem mind talpig sirályok. Ők is csak messziről egyformák, s csak annyira egyformák a mi számunkra, mint amennyire egyformák lehetünk mi az ő szemükben.

Jó félórája figyelem őket. Jogom van hozzá. Két karéj taksát róttam le eddig, most dobálom a harmadikat. Kezdem felismerni régi barátaimat.

Itt van mindjárt ez az öregedő, szikár, piszkos fejű, aki szorgalmasan járja végig a korlátot, fáradhatatlan, minden falatért megdolgozik és mégsem begyesedett meg. Vagy tán éppen ezért?

Pontosan ellentéte a kis köpcös, hófehér, aki alattam passziózik a vízen. Jó, ha tízpercenként egyszer felrepül. Akkor is inkább csak mutatóba, „pofavizitre”, nehogy azt mondják a többiek... Mégis jól él, mert odahelyezkedik alul, ahol itt fent legnagyobb a nyüzsgés és a két veszekedő között mindig ő a nevető harmadik.

És itt röpköd ez a szerencsétlen, esetlen, tutyimutyi, aki mindig mellé-

fog a felédobott falatnak. Mert nem igaz, hogy halálbiztosan kapja el minden sirály a morzsát is.

Fejünk fölött kering a pislogó, szemtelen, aki szinte a kezünkből kapja ki a honoráriumot. Méltó párja a karrierista, aki mindig fölébe röppen a többieknek és szárnyával zavarja, csapkodja kollégáit. A szemérmest félretolja, a dolgost letapossa, és itt illeszkedikmelleszkedik, csaknem kiszuggerálja kezünkből a falatot.

Igen, önálló jellem, külön egyéniség mindahány! Tiszteletre méltó sirályi erényekkel áldottak, bocsánatos sirályi gyöngékkel terheltek.

Meg is értem valamenynyit, jó szívvel honorálom művészetüket, csak ez az egy pimasz van a begyemben. Ez úgy illegeti-billegeti magát, olyan kecsesen, finoman ível, olyan bűvölően hunyorgat éles szemével, olyan játékos figurákat produkál, hogy első látásra kedvence lesz az egész nézőseregnek, sőt láthatóan maguk között is tisztelik, előzékenyen helyet engednek neki. Én is így voltam vele, csak miután jobban megfigyeltem, látom, nem tiszteletből kerülgetik, inkább félelemből. Mert ez a horpadt pofájú keszeg, aki látszólag csak l'art pour l'art repülget, a legóvatlanabb, s legváratlanabb pillanatban odacsap a falat után kapó kollégája csőréhez, sőt sokszor a csőréből rángatja ki az ételt. És mindig hátulról! És rendszerint meg sem eszi, csak rágcsál rajta, aztán elhullajtja. Tán protézise van, vagy gyomorbajos, vagy csak egyszerűen olyan pimasz, amilyen még emberben is ritkaság!

Sólyom László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÉS A CSENDRENDELET?

A Mártírok útja elején két helyen is befordul Óbuda felé a villamos. A 4-es a Frankel Leó utcába, a 66-os a Török utcába. A környék lakóinak nem kell kinézniük az ablakon, hogy megtudják mikor fordul be a villamos — meghallják. Fülsiketítő zaj-

jal csikorognak a kerekek a síneken. Így megy ez reggel fél öttől éjjel fél tizenkettőig.

A technika századában élünk, talán lehetne segíteni ezen a dolgon. A szakértők szerint meg lehetne vesztegetni a síneket — kenéssel. A sínek kenését viszont valakinek el kellene rendelni. Ezért jó lenne, ha egy FVV-vezető (nem villamos, hanem hivatalvezető) helyszíni szemlét tartana ezen a helyen — ha nem félti a dobhártyáját.

(p.)

A SAIGONI HELYZET A KOMIKUS SZEMÉVEL

Bob Hope, az ismert és kedvelt amerikai komikus Dél-Vietnamba utazott. Ünnepi fogadtatásáról így számolt be:

„Amikor megérkeztem Saigonba, huszonegy díszlövéssel fogadtak. Ezek közül három a mieinktől származott.”

Egy kis politechnika

– Én nem tudom, mi lesz ebből a gyerekből, az örökmozgót már feltalálta, de sosem tanul!

Halló! Szerkesztőség?...

– Nagymarosra megyek két hétre. Felajánlom folytatásos útleírásaimat...

A humor könyvéből

– Könyörtelen pénzember volt – jellemezte Heine egyik nagybácsiját. – Az én anyám szeretett verseket olvasni, így történhetett, hogy fia költővé vált. Az ő anyja viszont rablóhistóriákat szeretett olvasni, így lett a fia bankár.

*

Schnitzler egyszer elment egy írótalálkozóra. Megkérdezték tőle, hogy milyen tapasztalatokat szerzett ott.

– Ha én nem szólok hozzá – válaszolta –, akkor megölt volna az unalom.

*

Liebermann, a világhírű német festő és Fürstenberg, a legendás hírű bankár együtt sétáltak. Mindketten túl voltak a nyolcvan éven.

Egy gyönyörű, fiatal lány ment el mellettük. Liebermann felsóhajtott:

– Milyen kár, hogy már nem vagyunk hetvenévesek...

ÁLLÍTÓLAG MEGTÖRTÉNT

Körúti eszpresszó. Délelőtt 11 óra. Középkorú férfi társaságában egy szőke, fitos orrú fiatal nő ül. Kávét szürcsölnek, sajtos rudat harapdálnak. A férfi bágyadtan megszólal:

– Álmos vagyok, Irénke...

– Játsszunk fekete, fehér, igen, nemet, Géza.

– Jó, játsszunk – bólint unottan a férfi. Abban a pillanatban nyílik az ajtó, és egy hórihorgas, bajuszos ember lép a helyiségbe. Géza azonnal felugrik az asztal mellől, és fel-alá sétálva diktálni kezd:

– Írja, Irénke! Folyó hó 17-én kelt levelükre válaszolva közöljük, hogy a hengerelt acéláruk szállítását megkezdtük. Vontatóról és rakodókról önök gondoskodnak. Amennyiben a szerződésben megállapított...

Irénke ekkor felnéz a gyorsíró-füzetéből, és a hórihorgas, bajuszos férfi után bámul.

– Most látom csak, Géza. Ez nem a mi főnökünk! Abbahagyhatja a diktálást...

G. Sz.

Terjed a csók

Csókot már nemcsak babuska,
Apuska és anyus kap.
Kell a csók a góllövőknek
És a futballkapusnak.

Nem a sziget lombos árnya
A csókzápor helye már.
Egy ara sem kap ma annyi
Csókot, mint egy jó csatár.

Nincs szebb, mintha férfi férfit
Csókjaival szinte fal.
A hőt itt nem Ámor szítja,
Hanem a sport-diadal.

A szerelmi csók helyébe
Lép a közéleti csók.
Ezt veszik fel a fotósok
És a televíziók.

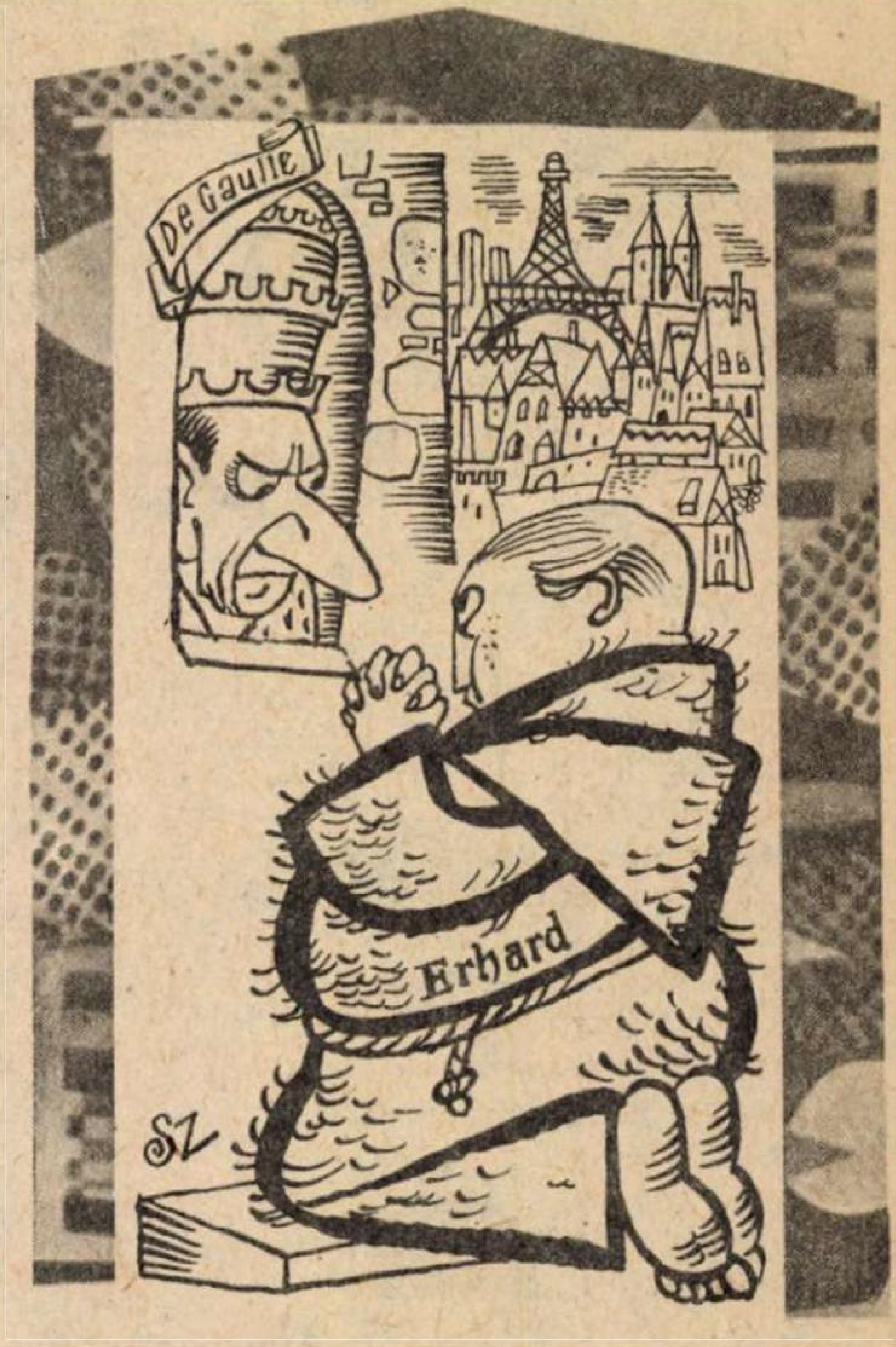
Hogy látom a csók jövőjét?
Egyszer majd csak híre jő:
Hizlalási szerződésért
Csókot kap a termelő.

A csók olyan rangra tesz szert:
Prémiummá lép elő.
A jó szakit megcsókolja
A főosztályvezető.

S ha a gyári termelésben
Nem lesz hiány, se gikszer,
A főosztályvezetőnek
Csókot ad a miniszter!

K. Tóth Lenke

Erhard canossája

– Uram, bocsásd meg, ha találkozni fogok Wilsonnal!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KEDVES LUDAS MATYI!

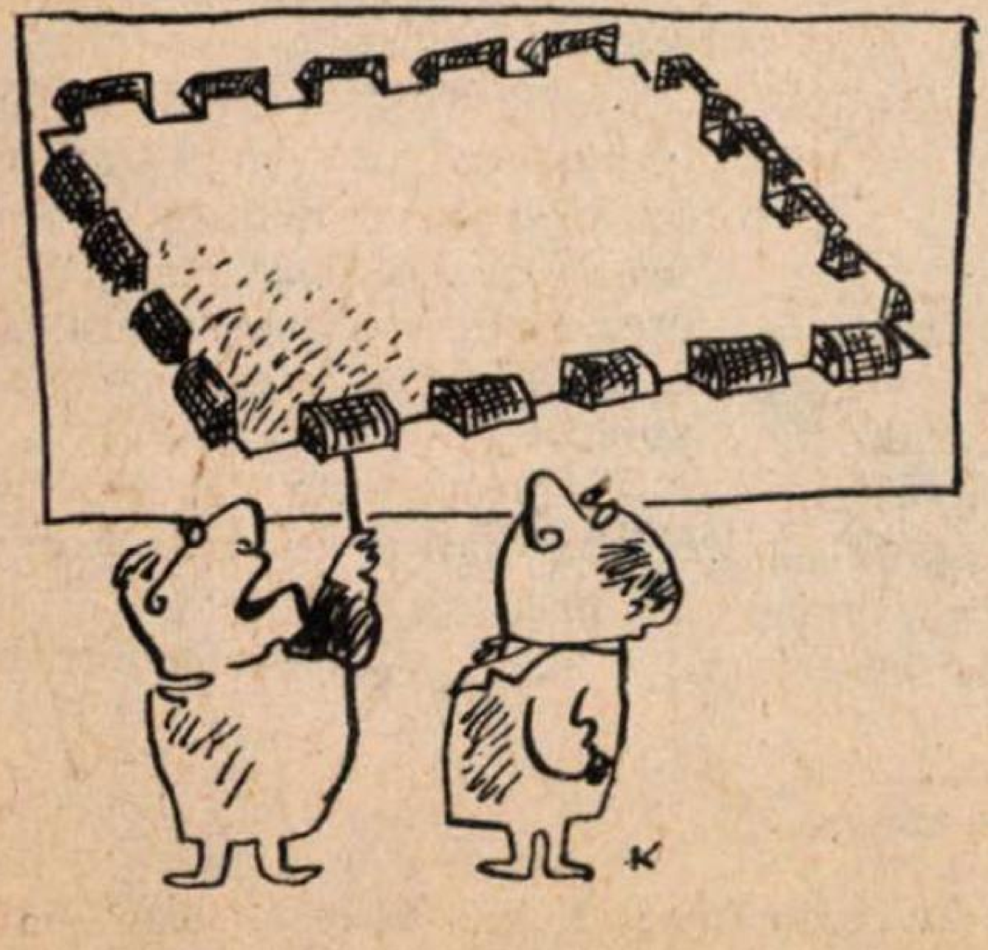
Hónapok óta járjuk Kisbér, Tata, Környe, Bokod, Dad és Budapest vasboltjait, de *3-as tompa* lópatkósarkot sehol sem kapunk.

Kérjük szíves segítségedet 2000 darab lópatkósarok sürgős beszerzéséhez. Ugyanis nem szeretnénk, ha a tavaszi munkálatokat ilyen filléres apróságok miatt nem tudnánk idejében elvégezni.

„Aranykalász" MGTSZ
Horváth László
elnök
Dad

IMPORT HUMOR

PRAKTIKUS FUTBALLPÁLYA

PING PONG

ZENÉSZ

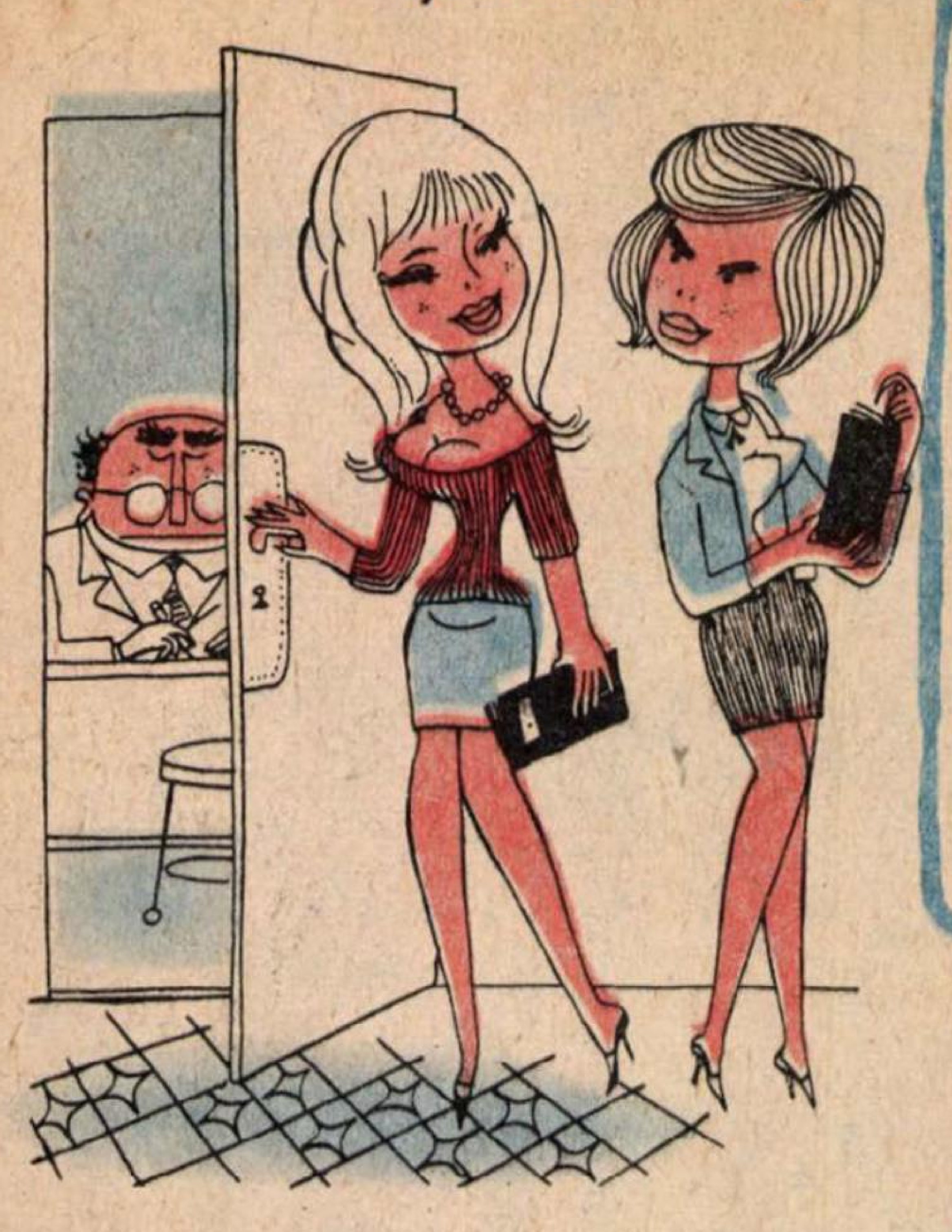

(Viktor Kubal rajzai, Bratislava)

Balázs-Piri Balázs rajzai

VIZSGÁZNAK AZ EGYETEMISTÁK

Tájékozódás

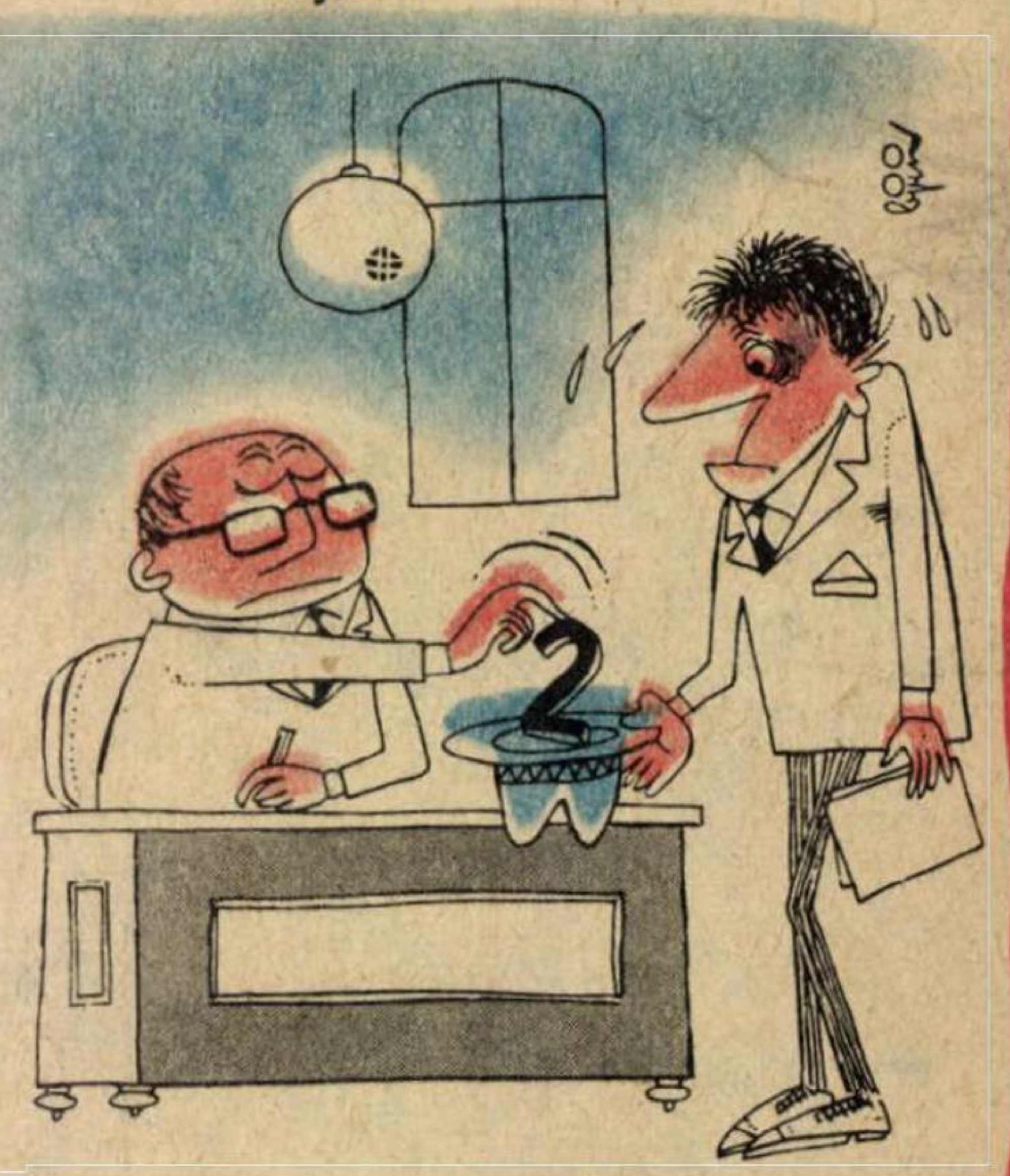

– Mondd, bőgni is kell a jelesért? ...

Vizsga előtt

Ajándék-kettes

Makacs vizsgázó

– Csak még egy mentőkérdést, professzor úr!

Hogyan beszél az ifjúság

(EGY AMATŐR NYELVÉSZ NAPLÓJÁBÓL)

Hétfő: Olvastam az újságban, hogy a Magyar Tudományos Akadémia Nyelvművelő Bizottsága „Hogyan beszél az ifjúság" címmel pályázatot hirdetett. Végre egy nekem való dolog. Azt hiszem, egész ügyes kis tanulmányt tudnék a tárgyról összehozni. Régóta érdekel már ez a téma. Rossz hallgatni, némely fiatal hogy rongálja édes anyanyelvünket, noha miként azt Lőrincze Lajos oly találóan megfogalmazta: „Nyelvében él a nemzet!"

Kedd: Vettem egy pepita fedelű spirál noteszt, ahová betűrendben beírom majd az ifjúságtól hallott érdekesebb szavakat. Ma beszédbe próbáltam elegyedni egy kisfiúval a gangon, de akármit kérdeztem tőle, ő csak a nyelvét öltötte ki rám. Elgondolkoztató nyelvészeti jelenség. Talán valamivel idősebbekhez kellene fordulnom problémám ügyében.

Szerda: Megszólítottam egy szolidan öltözött bakfist az Emke-kávéház előtt: nem volna-e kedve kicsit eldiskurálni velem? Váratlanul előtoppanó udvarlója, fájdalom, félreértette a dolgot, és összevissza csavargatta az orromat.

Csütörtök: Elmentem este a hírhedt dr. Blaskóczi-féle tánciskola ötórai teájára, megfigyelni, hogyan beszél az ifjúság. Ám, amikor elővettem a pepita fedelű noteszt, hogy a hallottakat feljegyezzem, egy mellettem álló beatles-frizurás kamasz véletlenül kiverte a kezemből, és utána háromszor hasba bokszolt. Meg akartam neki magyarázni, hogy nem vagyok újságíró, de addigra már öten is püfölték. Úgy látszik, nemcsak a sarkkutatóknak kell áldozatokat hozni a tudományért.

Szombat: Elballagtam a Piccolino bárba, a fővárosi aranyifjak kedvelt szórakozóhelyére élményeket gyűjteni. De alighogy kinyitottam az ajtót, valaki a lábamra taposott, és rögtön utána lekent két irtózatos pofont, amiért nem vigyáztam eléggé, hová lépek. Később egy fiatalember állon vágott, mert állítólag szemeztem a menyasszonyaival. Amikor elővettem a pepita fedelű noteszt, és jegyezgetni próbáltam, a szomszéd asztalnál kissé idegesek lettek. Ezt abból láttam, hogy kihívtak az utcára, ahol többen verni kezdték a fejem. Amikor feltápászkodtam a kövezetről, egy esőkabátos férfi lépett ki a szemben levő kapu alól:

– Prepatics Ervin vagyok, a Bunyó SE ökölvívó edzője. Tanúja voltam imént a történteknek, és mondhatom, ön szenzációsan bírja az ütéseket. Gratulálok! Ha kedvet érez a versenyszerű sportoláshoz, szívesen látom az egyesületben.

Természetesen elmegyek. Hátha hallok a fiúktól egy-két jó kifejezést.

Dalmáth Ferenc

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.0334 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504